

Mặc Sinh

Contents

Mặc Sinh	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	6
4. Chương 3	9
5. Chương 4	12
6. Chương 5	15
7. Chương 6	19
8. Chương 7	23
9. Chương 8	29
10. Chương 9	33

Mặc Sinh

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, hỉ hoan oan gia tình thâm, hoa hoa công tử vi tra công x đơn thuần si tình hồ yêu thụ, HEEEditor: P

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mac-sinh>

1. Chương 1: Tiết Tử

Lý Kính chân nam đá chân chiêu đi trên sơn đạo, đầu óc quay cuồng, miệng nồng nặc mùi rượu.

Tay hắn cầm một chiếc đèn lồng cung đình màu đỏ thẫm công tinh xảo, ánh nến lung linh, điểm ra chữ “phượng” dát vàng sáng chói trên lớp lụa mỏng bọc bên ngoài, nếu không phải đang ở vùng hoang sơn dã địa này, trái lại cũng có vài phần vị đạo thả bước đạp thanh. Nên biết đèn cung đình của Thúc Phụng Các nắm trong tay, tức chứng tỏ người này được đầu bài của năm nay ưu ái, có thể đăng đường nhập thất muốn làm gì thì làm. Mà Lý đại công tử phú gần vạn lượng bạc tốt xấu gì cũng để đổi lấy phúc phần đó. Theo lý hắn vốn ngay đêm nay khai bao ăn sạch sẽ, nhưng không hiểu sao uống xong vài vò rượu xuống bụng, lại đột phát kỳ tưởng muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt, được tiện nghi còn khoe mẽ, để Hương La mỹ nữ sang một bên, lấy làm nhân tâm lạc thú. Nhưng ai chẳng biết Lý Kính hán xưa nay là phường háo sắc, một đám chơi chung thừa loạn ồn ào, thách thức đánh cuộc, nói là xem Lý Kính hán rốt cuộc chịu đựng được màn tra này bao lâu. Vì vậy, Lý Kính tuy rất hối hận vì lỡ lời, nhưng chung quy không thể đánh mất mặt mũi vì một nữ nhân. Quả nhiên khúc kết giải tán, hắn trở mắt nhìn các huynh đệ mạnh ai nấy về phòng, còn mình quyết tuyệt bỏ lại ôn hương nhuyễn ngọc kiều diễm diễm bước ra khỏi đại môn. Trước khi đi còn luyến tiếc, quay đầu lại nhìn một cái, cư nhiên từ khóe mắt đại mỹ nhân tiền biệt thấy

được lệ quang ướt át.

Lý Kính cũng không thực sự tin rằng người ta dễ dàng động tình với mình như thế, hẳn quen phong hoa tuyết nguyệt, thừa biết kỹ nữ vô tình, bất luận người ma, trả tiền liền có thể lên giường họ, nhưng giờ khắc này, Hương La cũng đủ nể mặt hắn, vì vậy một tia buồn bực nho nhỏ kia liền tiêu tan. Hắn nghĩ chẳng qua chỉ đợi thêm vài ngày nữa, nên biết rượu ngon càng ủ càng thuần, huống gì tâm tư giai nhân. Lập tức vui vẻ trở lại, thừa dịp say rượu không thể cười ngửa, bèn đơn giản đuổi hết tùy tùng, đoạt đèn lồng một mình ra đi.

Lúc này đang là quang cảnh tháng bảy tháng tám, ve tranh nhau kêu ra rả, huyền não đến bốn bề oi bức không yên.

Đã vậy hôm nay lại trùng hợp bầu trời tối đen, một điểm sáng cũng không thấy. Lý Kính vòng vo nửa ngày mò không tới nhà, còn có chút buồn tiểu, đợi rúc vào một hẻm núi trút bầu tâm sự, dáo dác nhìn quanh, thậm nghĩ đã triệt để lạc đường. Thi thoảng có gió thổi qua, Lý Kính toàn thân lâng lâng, mơ mơ màng màng, đã không còn biết trời trăng mây nước. Hắn chỉ cảm thấy dưới chân bồng bênh, như đang giẫm trên bông, quang cảnh trước mắt dần dần mờ ảo chồng lên nhau. Đột nhiên bị vấp, nhất thời trước sau mất thăng bằng, ngã lộn cổ. Vừa vịn vào một vật có hình dáng như một gốc đại thụ.

“Ái da — “

Lý Kính trước mắt sao bay, cú ngã này, đã chân chân chính chính rút hết khí lực hắn, đã không thể may mắn nhích.

Cũng may Lý Kính xưa nay là một người lạc quan, đã không thể động dậy, cũng lười xem thân tại nơi nào, thậm nghĩ chỉ bằng ở đây một lát đợi tỉnh rượu, dù sao cũng không phải lần đầu tiên. Đang lim dim sắp ngủ, bỗng nhiên bên tai vang lên vài tiếng động cực khẽ, dần dừng lại bên cạnh hắn, tựa hồ có người đến gần. Lý Kính nỗ lực mở mắt, nhưng nhìn không rõ, chỉ mơ mơ hồ hồ hai cái bóng trắng, một cao một thấp. Lý Kính nghĩ đêm hôm khuya khoắt, đừng nói là ma đi —

Liền nghe một thanh âm giòn giã như hài đồng kêu la: “A, công tử? Người mà các trưởng lão nói không phải là hắn chứ?!”

2. Chương 1-2

Lý Kính đang trong giai đoạn rượu xông lên não thần kinh tê liệt không chịu nổi hù dọa, chất giọng cao vút bén nhọn kia đâm vào tai, hết như hàng vạn cây búa đồng loạt tác lực, mắt thấy phụ cận mở một tiệm công chiêng, óc cũng sắp bị chấn ra nửa cân ba lạng, hắn khó chịu đến mức hận không thể lập tức xéo lỗ tai mình nuốt vào bụng. Khổ nỗi một trận nổ vang còn không đủ, đồng tử kia cư nhiên vọt người tiến tới, xoắn tai Lý Kính cả tiếng hỏi: “Chết chưa? Chết chưa?” Tiện thể hung hăng lay hắn mấy cái. Giờ thì hay rồi, Lý Kính triệt để hỗn loạn, dạ dày như sóng cuộn biển gầm, nào hồng nào xanh nào thơm nào thối thấy đều “ộc” một tiếng phun ra hết. Đồng tử kia vội nhảy ra xa tránh đi, bịt mũi tru tréo: “Oa, bản chết được!” La xong, quay đầu nói với bóng người ở sau lưng, “Công tử, lẽ nào các trưởng lão nhầm lẫn?! Người

mệnh định của công tử sao có thể là một tên nhóp nhúa xấu xa như vậy?”

Bên kia Lý Kính đang nôn đến náo nhiệt, suýt nữa bị câu này làm chết nghẹn tại vùng dã ngoại hoang vu.

Hắn nguyên là công tử Lý gia phong lưu tiêu sái từ lúc ngậm thìa vàng ra đời cho tới bây giờ, kẻ nịnh hót có, người cung phụng có, kẻ theo đuổi có, người lấy lòng có, tứ xứ quang huy, làm sao gặp qua bốn chữ hình dung hắn là “nhóp nhúa xấu xa”, đang định vùng lên phản biện, chợt nghe người còn lại trách một tiếng: “Thanh nhi, đừng nói bậy.” Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, trầm thấp uyển chuyển, Lý Kính lập tức cảm thấy tứ chi thoải mái ngũ tạng quy phục, nghĩ thầm quả nhiên vẫn là chủ nhân người ta thâu tình đạt lý có kiến thức, nếu đã như vậy, thực sự không cần chấp nhặt với hạ nhân. Thế nhưng hắn chỉ được sung sướng trong một khắc ngắn ngủi, một khắc sau cơ hồ tức giận đến tạm gác thân phận qua một bên mà mắng ầm lên.

“Thứ rác rưởi này đại khái chỉ là trùng hợp đi ngang qua, người mệnh định của ta lát nữa tự nhiên gặp gỡ. Người tránh ra, đừng để ý đến hắn là được.”

Cái gì?! Nói thế là sao?! Ngặt nỗi Lý Kính tứ chi bủn rủn, nôn ra hết càng toàn thân rã rời, thực sự hữu tâm vô lực với lời bình cay nghiệt của hai chủ tử nọ, chỉ biết oán thầm vài câu cô hồn dã quỷ, rồi ngủ thiếp đi.

Trong cơn mộng lung không quá an ổn, Lý Kính cứ cảm thấy có người không ngừng lải nhải lầm bầm, như muỗi vo ve khi gần khi xa. Hắn vung tay tùy tiện xua đuổi, thanh âm quả nhiên phai dần, hắn liền ngủ say như heo, tiếng ngáy như sấm dậy.

Cái gọi là ngày nhớ đêm mong, mang đến mộng đích thực cũng là mộng đẹp. Lý Kính đêm nay toại nguyện ôm Hương La hưởng phúc, liếc mắt đưa tình, tóc đen vương vấn, da thịt mịn màng nhẵn nhụi, nhưng lúc hắn bảo bối bảo bối chu môi tới, đột nhiên thấy mỹ nhân biến thành một khuôn mặt trắng xanh nhìn không rõ lắm, trên dưới trái phải tát hắn mấy bạt tai, phần nộ quát: “Hạ lưu!”

Lý Kính nhất thời choàng tỉnh, hắn phát hiện mình đang trong tư thế bốn chân chống vó bị trói vào một cây cột, mà cây cột còn bị hai người trước sau hì hục khiêng đi. Lý Kính có chút mất phương hướng, đùa kiểu gì thế này! Nhưng ngẫm lại, đúng rồi, đại khái mình vẫn đang nằm mơ. Trong mơ mỹ nữ nếu đã có thể biến thành quỷ cái, tự nhiên cũng có thể đem đường đường Lý đại thiếu gia hắn biến thành heo nái mà khiêng. Nhưng tư thế này, thật là quá sức kỳ cục. Vì vậy, Lý Kính trong phạm vi hoạt động lớn nhất, miễn cưỡng nhúc nhích cựa quậy, điều chỉnh một chút, tiếp tục lâm vào trạng thái mê man.

Lần này, khi đã triệt để tỉnh táo, một mảnh tối om không ai quấy nhiễu, duy chỉ bên tai lặp đi lặp lại thanh âm êm ái quen thuộc kia, đang nói gì đó không rõ đầu đuôi:

“Giờ tỵ canh ba, hồng đăng lục liễu y... Tương kiến bất sâu, người tự hiểu...”

“... Hồng đăng... lục liễu... Thật xúi quẩy...”

“Thật xúi quẩy mà...”

...

Một lần nữa tỉnh lại, thứ đầu tiên ánh vào mắt Lý Kính chính là một đôi nhãn mâu đen láy sáng ngời.

Như hồ biếc sâu thẳm, hoặc giả là bầu trời trong xanh, nhàn nhạt, du nhiên mà tới, không có một tia gợn sóng.

Lý Kính lập tức bị đôi mắt ấy triệt để thu hút. Tuy rằng đầu đau như búa bổ, nhờ bản năng của cảm thú, hắn cũng biết mình gặp người vô số, ngắm các sắc mỹ nhân khắp thành Dương Châu, thanh thuần xinh đẹp phong tao đều có, đáng tiếc so với hiện tại, cũng chỉ như bùn đất cặn bã, làm sao sánh bằng cặp mắt trong veo như sương mai trước mặt.

Lý Kính tư duy đình trệ, thân thể đã tự phát hành động, hắn vừa định vươn tay chạm tới, nào ngờ căn bản vô pháp nhúc nhích. Hắn đánh hơi ra mùi bất ổn, lúc này mới tỉ mỉ quan sát địa hình cấu tạo tình thế xung quanh, ngạc nhiên thấy hai tay mình bị cột vào xà nhà.

Ngay tức khắc một ngọn lửa giận thiêu đốt toàn thân, nghĩ thầm nhà ai không có mắt không biết lai lịch của bốn đại gia Lý Kính cư nhiên dám trối mình, còn chưa mở miệng, đối diện đã có người giành lên tiếng trước: “Người đừng lộn xộn, vô ích thôi. Tam thúc tự tay thi pháp trối ngươi, ta cũng hết cách.”

Lý Kính nghe thấy thanh âm này rất quen tai, bất quá hiện giờ hắn không rảnh hồi tưởng, trợn mắt trừng qua, cư nhiên không chịu thua kém ngẩn ngơ, mắt hổ cũng hóa thành mắt cá chết.

Một người ngồi ngay ngắn trong phòng, trán cao mày ngài, cổ thon môi son. Trên người bạch y trắng tuyết, mơ hồ vẽ ra đường cong thân thể. Nhưng cho dù bạch y trắng tuyết cũng thua xa sắc da sáng mịn đến trong suốt có thể sánh với hạo ngọc của người nọ. Mái đầu tóc đen như lụa, một sợi dây lam tùy ý buộc lên, tóc măng buông rũ tứ tán, tự nhiên thiên thành toát ra nét vũ mị. Song cửa sổ sau lưng phản chiếu chút ánh quang, ánh tàn huy nửa bên vách. Rõ ràng không nhiễm bụi trần, lại có cảm giác yêu dã, không giống tục vật thế gian.

Lý Kính nước bọt thiếu chút nữa chảy đầy đất. Nếu nói đêm qua Hương La xuất hết danh tiếng hoa khôi Dương Châu, người trước mắt vừa lên đài, e rằng nàng ngay cả cái bộ tiểu cũng không xứng. Lý Kính trong cốt cách yêu thương mỹ nhân đã thành thói quen, oán khí có lớn đến đâu cũng sẽ không phát tiết vào người nọ, tùy tiện trưng ra một nụ cười giả tạo nói: “Xin hỏi công tử là ai? Tại sao tam thúc nhà người phải buộc ta tới đây?”

Mỹ nhân khoan thai bưng tách trà nhấp một ngụm, nhú mày nói: “Ai nha, Thanh nhi hậu đậu quá, đã dặn đi dặn lại là ta không uống trà Long Tỉnh. Đáng muốn chết.” Dứt lời, hồn nhiên chỉ lo vớt mấy lá trà ra nghịch, xem lời nói của ai kia như đánh rắm.

Lý Kính trên trán gân xanh bạo lộ, hít sâu một hơi, nhẫn nại hỏi: “Các hạ rốt cuộc là ai? Có quen biết

Thành Nam vương thế tử Lý Kính ta?”

“Đương nhiên không quen.” Ngôn từ vốn nên dùng đúng chỗ mới tránh đả thương lòng tự tôn của người khác, nhưng có loại người từ nhỏ đã nhanh mồm nhanh miệng không biết cố kỵ, vì vậy mỹ nhân khinh miệt liếc Lý Kính, tiếp tục nói: “Ta sao có thể quen biết một kẻ ở bẩn như ngươi?”

Lý Kính trợn trắng mắt.

Bẩn?! Cư nhiên chê mình bẩn!

Đáng tiếc tình cảnh bất minh, có muốn ăn tươi nuốt sống đối phương đến đâu chẳng nữa, đã bị trói vào xà nhà, khí thế cũng sứt hết nửa đoạn. Huống chi, có ngu ngốc cỡ nào cũng hiểu đạo lý thức thời mới là trang tuấn kiệt, Lý Kính tự nhận mình không phải tuấn kiệt nhưng miễn cưỡng cũng có thể leo lên tới chữ tuấn, đành nỗ lực hít sâu thêm mấy hơi, lại ôn tồn hỏi: “... Vậy ngươi tại sao muốn bắt ta?”

“Ai thèm bắt ngươi?!” Khuôn mặt đông cứng như băng sơn của mỹ nhân rốt cuộc cũng có chút biểu tình, hấn đứng lên, đi thẳng tới trước người Lý Kính, giơ tay cho Lý Kính một cái tát vang dội, “Ngươi không nhắc thì thôi, nhắc tới ta liền lên cơn tức!”

Lý Kính bị đánh mà không rõ đầu của tai nheo, vấn đề lằng nhục này thật sự từ trước đến nay chỉ có hấn làm chứ không bị, lập tức khí cấp bại hoại lộ nguyên hình, cả giận nói: “Ngươi dám đánh ta?!”

Mỹ nhân không nói hai lời, xông lên liền thêm mấy bạt tai chào hỏi khuôn mặt anh tuấn bắt phàm của Lý Kính, bữu môi nói: “Ta tại sao không dám đánh ngươi?! Ta còn muốn đánh đấy! Hơn nữa, tối hôm qua cũng đã đánh rồi! Hừ!”

Lý Kính triệt để u mê, không chỉ vì ngôn hành cử chỉ cực kỳ tương phản với bề ngoài của người trước mắt, mà còn mơ mơ hồ hồ ngửi ra mùi vị của âm mưu. Tối hôm qua... Lẽ nào tối hôm qua bị người khiêng đi không phải nằm mơ... Trả thù?! Bắt cóc tổng tiền?! Giật tiền cướp sắc hay là có ý đồ khác... Lừa kiêu căng hống hách bị đập tất không ít, quân tử không chịu thiệt trước mắt, Lý Kính áp chế phần nộ, cười đến khó coi vô cùng: “Được, cứ tùy tiện đánh, ta nói sai, đáng đánh! Thế nhưng, công tử, đây rốt cuộc là nơi nào?”

“Nơi này, đương nhiên là nhà của ta. Đồ ngốc!” Mỹ nhân ghét bỏ trừng Lý Kính, “Ngươi nói đi, hôm qua ngươi mắc gì muốn chết nửa đêm chạy đến con đường đó?!”

Lý Kính tư duy hiển nhiên không theo kịp lời chỉ trích mạc danh kỳ diệu như vậy, hấn há hốc mồm tỏ vẻ ngu ngơ: “A?”

“A gì mà a?! Thế nào hết lần này tới lần khác lại là con người?! Chuột tinh thô tinh còn đỡ hơn người!” Mỹ nhân ảo não trở lại bên bàn ngồi xuống, miệng vẫn không ngừng oán giận, “Đám trưởng lão khốn kiếp đó dựa vào đâu mà không bao giờ nhầm lẫn?! Dựa vào cái gì nhất định phải là đêm qua xuất hiện?! Dựa vào cái gì ta phải thành thân với con heo ngốc này mới có thể làm lễ chính thức thành người?!...”

“Người nói cái gì?!” Lý Kính có ngu có xuẩn tới đâu, mỹ nhân trước mặt sử dụng cũng đều là ngôn ngữ nhân loại, từ mặt chữ lý giải cũng không quá rắc rối, ý tứ then chốt mình hoàn toàn hiểu được. Hắn hoa dung thất sắc, rú lên: “Gì mà thành thân?! Ai thành thân với ai?!”

“Người với ta!” Mỹ nhân tay áo vừa phát liền điểm á huyết của Lý Kính, mặc hắn ở bên kia giấy dựa, chỉ lo than thở úp sấp lên mặt bàn nửa ngày không ngồi dậy, “Đúng là xúi quẩy mà!!”

3. Chương 2

“Mau ăn đi! Đêm nay sẽ thành thân động phòng, đợi lát nữa có người dẫn người đi rửa mặt chải đầu, đến lúc đó đỡ phải bủn rủn.” Thiếu niên vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, dứt lời, tự mình động thủ bắt đầu thoát y, nháy mắt đã cởi sạch sẽ.

“Người với ta!” Mỹ nhân tay áo vừa phát liền điểm á huyết của Lý Kính, mặc hắn ở bên kia giấy dựa, chỉ lo than thở úp sấp lên mặt bàn nửa ngày không ngồi dậy, “Đúng là xúi quẩy mà!!”

Vô duyên vô cớ bị người bịt miệng, Lý Kính từ tức giận thẳng tới cảnh giới bị phẫn. Nếu nói thiện ý của hắn chính là xuất phát từ bản sắc thương hương tiếc ngọc, nhưng vừa rồi một phen tiếp xúc cự ly gần, hắn đã thấy rõ người trước mắt tuyệt không phải mỹ nữ yêu kiều nũng nịu gì đó, mà là một nam tử không hơn không kém. Nói chính xác hơn, là một thiếu niên chưa đến đôi mươi. Cho dù gương mặt kia da như xuân tuyết, thắt lưng kia mảnh dẽ như ong, chung quy trên cổ vẫn có điểm nhô lên — rõ ràng là đồng loại.

Thành thử, chút phong độ áp lực cuối cùng của Lý Kính, cũng bay sạch không còn, hắn triệt để nổi giận. Vậy mà, có người còn mọi chuyện đều nhanh hơn hắn một bước, động thủ trước tuyệt đường nhất rống chấn sơn của hắn, cứ như nước lũ vỡ đê sắp vạn mã cuồng bốn lại ngang ngạnh bị chặn, thiếu chút nữa đem Dương Châu đệ nhất thiếu gia tức ra một búng máu.

Thành thân? Đùa kiểu gì vậy?! Khoan nói thể gian oanh oanh yến yến hắn còn chưa thưởng thức trọn vẹn, cho dù phải thật sự thành thân, vương gia ba đời con một mà lại đi ôm một nam nhân về?! Cho dù nam tử này có mỹ mạo hơn cả nữ nhân, nhưng suy cho cùng nam vẫn là nam! Nên biết Lý Kính tuy phong lưu thành tính, duy chỉ thiên về thiếu nữ xinh đẹp, không mấy hứng thú với tiểu quan. Không vì đạo lý gì, chỉ là trời sinh như vậy, hắn hề thấy nam nhân tô son điểm phấn uốn éo ra vẻ sẽ tự động nổi da gà, huống gì cùng cạm rựu tìm vui.

Cho nên, mỗi khi nhận được lời mời gọi, hắn luôn khước từ không đi, lâu ngày dài tháng, mọi người đều biết hắn không thuộc khẩu vị này, cũng không miễn cưỡng nữa. Thế nhưng, hiện tại nhân sự thê lương hoàn toàn thay đổi, rỗng mắc cạm rựu tôm trêu chọc, hồ lạc đồng bằng bị chó khinh, cư nhiên có người ép hắn thành thân! Đã vậy còn là một nam tử! Lý Kính nằm mơ cũng không ngờ mình thân là ác thiếu gia hoành hành vô kỵ, mới đó đã đến ngày gặp nhân quả báo ứng.

Bất quá, tuy có chút luống cuống tay chân, Lý Kính cũng không phải mười phần ngu ngốc. Giương mắt nhìn người vẫn nằm úp sấp bất động bên kia, hắn trong lòng oán hận thì oán hận, cũng hiểu mình không thể lấy cương đối cương. Tùy tiện ưng thuận, rồi hăng thừa cơ trốn thoát. Lùi vạn bước, dù chỉ đủ truyền một tin tức ra ngoài, cha hắn nhất định sẽ dẫn người đến san bằng nơi này. Đến chừng đó, hừ hừ, hôm nay người đánh gia gia người mấy bạt tai, hôm sau gia gia đòi lại gấp đôi, không! Đòi lại gấp ba! Hừ hừ hừ!

Bản sắc kênh kiệu tư duy ngây thơ chưa trải nhân gian khổ ải lúc này được phát huy trọn vẹn, giữa lúc Lý Kính đang chìm đắm trong khoái cảm trả thù tưởng tượng, chợt nghe một trận gió theo tay áo quất vào mặt, huyết đạo trên người đều được giải khai. Sau đó trong miệng có thêm một cái màn thầu lớn. Hắn há hốc mồm ngậm màn thầu, ngạc nhiên nhìn về phía thiếu niên không biết tự bao giờ đã đứng trước mặt.

“Mau ăn đi! Đêm nay sẽ thành thân động phòng, đợi lát nữa có người dẫn người đi rửa mặt chải đầu, đến lúc đó đỡ phải bủn rủn.” Thiếu niên vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, dứt lời, tự mình động thủ bắt đầu thoát y, nháy mắt đã cởi sạch sẽ.

Ngàn trượng đào hoa vạn dặm hồng thủy, tề mỹ dụ dàng, xuân phong mãn mãn.

Kinh lạc lục bình trắng tỏa thần mê, chim rừng thánh thót, mộng hồn thanh thản.

Than ôi... Than ôi...

Lý Kính đã đói bụng đến lưng cũng dán vào ngực, nhưng mỹ cảnh bất ngờ xuất hiện trước mắt vẫn khiến miệng hắn thoáng chốc nở rộng ra thêm một chút. Màn thầu vì vậy thuận lý thành chương rớt xuống, “phịch” một tiếng khe khẽ, mà bụng của Lý Kính cũng phi thường phối hợp “rột rột” kêu mấy nhịp.

Quả thật thiên y vô phòng.

Thiếu niên vốn đưa lưng về phía Lý Kính, nghe thấy động tĩnh, liền xoay người qua, lúc này đây, Lý Kính triệt để ngây dại.

Chỉ thấy thân thể kia từ trên xuống dưới thực sự không có nửa điểm tỳ vết, chỉ xét từ góc độ thuần nam tính thượng thức, người này đích xác có thể xưng là vưu vật. Lý Kính đối với thân thể nam nhi dù không nảy sinh dục niệm, cũng cảm thấy có chút khô nóng không chịu nổi. Hơn nữa, cứ thế xích lôa lôa đứng trước mặt người khác, mà thiếu niên dường như hoàn toàn không có ý định e thẹn, trái lại trùm cái màn thầu dưới đất rồi ngẩng đầu trừng Lý Kính, cả giận nói: “Người có biết ở chỗ bọn ta muốn tìm thứ con người có thể ăn khó lắm không?!” Dứt lời, tay vung lên, màn thầu một lần nữa trở về trong miệng Lý Kính.

Có câu, khinh người không nên khinh quá đáng. Còn có câu, kẻ sĩ thà chết không chịu nhục. Huống chi, đối tượng lại là Lý thiếu gia xưa nay ăn trên ngồi trước tung hoành trong thành. Lý Kính cũng không nhiều lời, dứt khoát lưu loát lần thứ hai phun màn thầu xuống đất.

Cử động này hiển nhiên chọc giận thiếu niên, hai hàng mày tuyệt đẹp nhăn vào một chỗ: “Người làm gì?!”

Lý Kính đã không muốn đôi co thêm với hắn nữa câu, quay mặt qua một bên, ngay cả nhìn cũng lười nhìn một cái.

Thiếu niên ba bước thành hai bước đi tới trước mặt hắn, vươn tay kéo cằm hắn lại, mũi đối mũi, trầm giọng quát: “Ta hỏi ngươi, ngươi dám không trả lời?” Lý Kính chỉ ngậm chặt miệng, lạnh lùng trừng hắn. Tuy rằng kinh qua bạt tai khuôn mặt đã sưng vù biến dạng, nhưng không ảnh hưởng đến sức uy hiếp của ánh nhìn sâu xa này. Thiếu niên không hiểu sao một trận bồn chồn, phất tay liền một tát bay tới, “Nói!!”

“Ngươi là yêu quái gì?” Lý Kính chậm rãi mở miệng, nhưng không đầu không đuôi.

“Ách?” Thiếu niên bị hắn hỏi cho sững sốt, lập tức đặc ý vênh mặt: “Đương nhiên là hồ yêu.”

Lý Kính khanh khách cười ra tiếng, âm dương quái khí nói: “Thì ra chỉ là con hồ yêu nho nhỏ, thảo nào không hiểu đạo lý.”

Thiếu niên bị ý tứ miệt thị trắng trợn trong ngữ khí kia chọc giận. Hắn hung hăng bóp cằm Lý Kính, nheo mắt lạnh lùng nói: “Có gì buồn cười?! Hồ yêu chính là kiệt xuất trong yêu, muôn kiếp hình người, tư sắc trời sinh, thân tỏa dị hương, phạm nhân như ngươi há có thể sánh kịp?”

“Ta đây là cười ngươi vô tri ngu muội cực điểm!” Lý Kính khước miệng giương cao, “Nếu nói người thua kém yêu, tại sao tự cổ chí kim toàn là yêu hóa hình người, mà không phải người tu yêu đạo?”

“Đó là vì...” Thiếu niên nghe vậy, đáy mắt hiện ra chút mờ mịt, lực đạo trên tay cũng buông lỏng.

Lý Kính cười lạnh nói: “Tu tiên tu đạo, yêu quái thủy chung vẫn kém một quãng xa, thứ đã nhập ma, cũng xứng tranh đoạt với người?!”

“Thì ra là thế...” Thiếu niên nhú chặt mày, cúi đầu tự hỏi, hàng mi thật dài rũ xuống, rợp ra một vòng bóng tối nhu hòa, tựa hồ đang nghiền ngẫm một vấn đề trọng đại. “Thì ra là ta nhận định sai lầm... Người này ưu việt hơn thổ tinh? ...”

“Yêu ma quỷ quái xưa nay không nên tồn tại, toàn cấu kết làm việc xấu. Yêu nghiệt gieo họa như các ngươi, hại người vô số, còn mong tương lai có thể đắc đạo, quả là si tâm vọng tưởng!” Lý Kính một bụng ác khí chờ phát tiết, thấy bộ dáng kia của thiếu niên càng thêm nổi nóng, liền có chiều hưởng thao thao bất tuyệt, “Tỷ như cái màn thầu này, ngay cả đạo lý đã rớt thì không thể ăn cũng không hiểu, đúng là cực hạn của thô tục!”

“Màn thầu rớt thì không ăn được nữa?” Thiếu niên rớt cuộc ngắt đầu, nghiêm túc nhìn Lý Kính, “Tại sao?”

“A?” Lý Kính bị phần hỏi trời xanh, tội thân mình biểu đạt lòng oán hận thấu xương nửa ngày, lại bị người này dễ dàng đổi trọng tâm câu chuyện, hắn cả giận nói, “Đương nhiên không ăn được! Đây còn cần hỏi

sao?”

Thiếu niên ngồi xuống, chuyên chú nhìn cái màn thầu thắm thương dưới đất thật lâu thật lâu. Lâu đến mức hầu như khiến Lý Kính tưởng hắn sắp hóa đá, hắn đột nhiên vươn tay, thông thả nhặt lại màn thầu, sau đó ngắt một miếng cho vào miệng, chậm rãi nhai nuốt. Sau đó, lại ngắt một miếng, ăn tiếp.

Lý Kính tự nhận mình trải nghiệm vô số, cũng chưa từng gặp qua thiếu niên nào quái dị thế này. Hắn không rõ ngọn nguồn, chỉ còn nước lần thứ hai bảo trì im lặng. Mãi đến khi thiếu niên ăn sạch cái màn thầu nọ, lại trầm tư một trận, mới ngẩng đầu nói: “Vẫn ăn được.” Kế tiếp, một tầng sương lạnh che đầu, “Người cư nhiên dám gạt ta! Xem ta có đánh chết người không!” Nhắc tay đang định hành hình, Lý Kính kêu to: “Khoan đã!”

Thiếu niên lạnh lùng nhìn hắn: “Người gạt ta, đáng đánh!”

Lý Kính trối lên vài tia cười khổ: “Cũng đúng, yêu quái các người ăn lông uống máu không hề biết thẹn, tự nhiên không hiểu lễ nghi quy củ, xem ra ta mất công nói rồi.” Khép mắt, chỉ đợi thiết quyền bắt chuyện.

Thế nhưng nửa ngày vẫn không nghe động tĩnh. Lý Kính hơi hí mắt, thấy thiếu niên kia đã ngồi ngay ngắn bên cửa sổ, tấm mình trong ánh trăng dịu dàng, như đang thiền định.

Lý Kính đau khổ lắc nhai cả buổi trời, thành quả hiển nhiên không có. Hắn thở dài, bỏ cuộc. Bụng trống trơn, thân thể bị treo quá lâu, vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ. Hắn nghĩ họa phúc sớm chiều số trời đã định, đối với thân thể như mỹ ngọc bên kia cũng thực sự không khơi nổi hứng thú, bèn chuẩn bị chợp mắt chốc lát để ứng phó chuyện “thành thân” sau đó, bên tai bỗng truyền đến một câu khe khẽ: “Ta chưa từng uống máu sống bao giờ...”

Lý Kính biểu thị không hiểu ra sao, mà thiếu niên vẫn như cũ quay lưng về phía mình, không nhìn thấy biểu tình trên mặt. Hắn cho rằng mình suy kiệt sinh ra ảo giác, cũng lười truy cứu, một mạch thiêu thiêu ngủ.

4. Chương 3

Hôm sau, khi vài tia nắng nhảy nhót trên mi mắt Lý Kính, hắn mờ mịt tỉnh lại, chỉ thấy ngoài cửa sổ phương tây nặng trĩu ánh chiều tà, mây tía thông thả phiêu du, chứng tỏ đã sắp hoàng hôn. Tiếp đó mục quang đảo quanh, hắn lại liếc đến cái bóng trắng nho nhỏ cuộn tròn dưới sàn bên cửa sổ, hình như là một con mèo, bắt quả vóc đáng to hơn mèo một chút. Lý Kính đầu óc hỗn loạn, cũng không nghĩ nhiều lắm. Hắn vô thức muốn tiến lên nhìn kỹ, nhưng tay chân vô pháp co duỗi bình thường, lúc này mới sực nhớ tới tình cảnh của mình. Vốn ngỡ rằng chỉ là một cơn ác mộng, ngủ dậy liền tiêu tan thành mây khói, nhưng lối bày trí xa lạ đập vào mắt, lại thêm cảm giác sưng đau rõ rệt trên mặt... Lý Kính xác định mình đã bị bắt cóc.

Nếu thật sự là bắt cóc còn đỡ, đơn giản có tiền liền tự do. Đáng tiếc, vị này bắt cóc mình khăng khăng tự

xưng là hồ ly tinh.

Tiền chuộc là chung thân của Lý Kính hấn.

Kỳ thực mấy chuyện tiên quỷ thần đạo này, nếu không phải tự mình thể nghiệm, Lý Kính xưa nay không tin. Mặc dù, đây không phải lần đầu hấn lĩnh giáo.

Còn nhớ Lý Kính thuở ấu thời, thân thể không phải mình đồng da sắt như hiện nay, là một khổ chủ ba ngày bệnh nhẹ năm ngày bệnh nặng. Phụ phụ vương gia trung niên mới có con vốn đã không dễ, thấy nhi tử bất cứ lúc nào cũng có thể thăng tiên tự nhiên sốt ruột đến quên ăn quên ngủ. Thế nhưng, vô luận họ mời về bao nhiêu thần y thái y vu y, vô luận uống bao nhiêu thang thuốc phí bạc phí công phu phí đủ loại tài liệu không thể tưởng tượng nổi, Lý Kính thủy chung vẫn duy trì thể trạng gầy như que củi gió thổi liền bay. Cứ thế dở sống dở chết kéo dài tới hôm sinh thần bảy tuổi, một du tăng phiêu bạc bốn phương mặc danh kỳ diệu đi đến nhà hấn, nói Lý Kính là linh chi ngàn năm thoát thai hạ phàm, dẫn tới yêu nghiệt quần thân, nếu không khắc chế, e rằng khó sống quá mười ba tuổi, dọa Thành Nam vương gia sợ chết khiếp, cầu khẩn phương thức hóa giải nửa ngày trời. Du tăng nọ ban đầu không chịu, nói là làm thế sẽ tổn hại dương thọ của mình. Sau đó, vương gia hứa hẹn cho ông ta vài rương kim ngân châu báu, lúc này mới thuyết phục thành công. Du tăng lập đàn làm phép, bập bùng ba ngày, cuối cùng cho Lý Kính uống chén nước đen ngòm không biết đốt cái gì trong đó, trước khi đi lại dúi một tượng phật ngọc cho vương phi, phân phó rằng ngọc này có thể giữ lại tiên khí trên người Lý Kính, nhất định phải đeo đến chung thân. Vương phi cả đời ăn chay niệm phật vì bảo hộ phụ quân nhi tử bình an, tự nhiên cần tuân lời này không dám trễ nãi, lập tức đeo cho Lý Kính.

Sự tình đời Lý Kính lớn thêm mấy tuổi mới hiểu được, không dám công khai phản đối, nhưng trong lòng nhận định phụ thân mẫu thân xưa nay lãnh tính khôn khéo rõ ràng đã bị lừa. Thế nhưng, hấn không có chứng cứ, chỉ có thể âm thầm oán hận. Bởi vì, kể cũng lạ, từ khi đeo phật ngọc, Lý Kính liền thực sự ngày càng khỏe mạnh cường tráng, đồng thời không bao giờ nhiễm bất cứ bệnh tật gì nữa. Vì vậy, Lý Kính có không tình không nguyện cỡ nào, hấn cũng bắt buộc phải đeo tượng phật ngọc chất thô ráp cục mịch kia quanh năm suốt tháng. Hồi còn nhỏ khó tránh bị người bài bố, bắt quá, trưởng thành rồi, từ từ học hỏi được hai chữ hư vinh. Lý Kính ngày ngày tầm hoan mua vui, thỉnh thoảng lại lột sạch để thiên nhiên tương đãi cùng mỹ nữ, sao có thể chấp nhận phật ngọc này trở thành tỳ vết trên thân hình hoàn mỹ của mình? Huống hồ cho dù là tiểu dân thị tỉnh cũng sẽ có thời thanh xuân phản nghịch, Lý Kính tuy không dám thẳng thắn nói lý với cha, tốt xấu gì cũng dựa vào tư duy thiên phú, quyết định lọc lõi tác chiến. Lý Kính ở nhà thì mang khối ngọc kia, ra ngoài liền gỡ xuống. Cứ thế qua hai ba năm, hấn cũng không gặp phải chuyện gì, tự nhiên càng thêm đắc ý, cho rằng phụ mẫu chung quy thông minh cả đời mà hồ đồ nhất thời bị mình qua mặt.

Bất quá, thế sự, cũng rất khó phân rõ ràng minh bạch. Tỷ như, Lý Kính xưa nay ủng hộ vô thần luận, hiện tại lại bị một thiếu niên tự xưng hồ tiên hơn nửa thoát nhìn cũng không giống phường bịp bợm bắt cóc. Bắt cóc thì bắt cóc, còn nói ra những lời kinh thiên động địa. Nam tử và nam tử thành thân?! Nói cách khác, nam tử và nam tử OOX?! Lý Kính chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy bấp chân chuột rút.

Bấp chân cư nhiên thực sự bị chuột rút.

Bị treo hai ngày, Lý Kính từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu khổ sở như vậy, đương nhiên ăn không tiêu. Hơn nữa làm khó hấn còn có một vấn đề then chốt, hận thì hận, cái bụng vẫn không chịu thua kém kêu réo không ngừng. Sớm biết thế thà ăn luôn bánh mìn thần kia... Tôn nghiêm và dạ dày vào thời kỳ khác

thường sẽ mất đi giá trị tương đối, Lý Kính trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại kẻ thức thời là trang tuần kiệt, đại khái không dưới tám trăm biến qua đi, ý đồ tự tẩy não rốt cuộc cũng được thực hiện.

“Này! Có ai không?! Này!” Lý Kính dùng một điểm năng lượng cuối cùng cả tiếng la lên, trông mong gọi thiếu niên kỳ quái kia trở vào phòng trao đổi. Kết quả nửa ngày không có động tĩnh. Lý Kính hết cách, vừa định mở miệng lần thứ hai, bỗng nhiên “sột soạt” một tiếng từ bên cửa sổ truyền đến. Tiếp đó, liền xảy ra một đại sự phá vỡ thế giới quan nhân sinh quan của Lý Kính.

Hắn quyết định đời này nếu có cơ hội chuyển ngoặt, nhất định phải tin phật.

Chỉ thấy con vật kia vẩy lông, chậm rãi đứng lên. Lý Kính lúc này mới nhìn rõ, chính là một con tiểu bạch hồ hàng thật giá thật. Tiểu bạch hồ chớp chớp đôi mắt ướt át, tới chỗ cách Lý Kính chừng ba bước, chợt xảy ra biến hóa long trời lở đất. Nó đầu tiên là tứ chi từ từ dài ra, biến thành tay chân của người. Thân thể cũng theo đó triển khai, lông mao dần dần ẩn mất, chỉ còn lại làn da nuột nà trắng tuyết. Cuối cùng phốc một tiếng, thiếu niên lúc trước dần vật mình đã đoan đoan chính chính sừng sững trước mắt.

Thiếu niên lười biếng vươn vai, nhàn nhạt nói: “Nơi này trong phương viên mười dặm xưa nay luôn không người.”

Lý Kính trợn mắt há mồm, tư duy lẫn thần kinh toàn bộ gián đoạn. Hắn nhìn thiếu niên, ngôn từ ban nãy đã chuẩn bị sẵn đều bay sạch. Thiếu niên thấy hắn thần sắc si mê, tự cho là bị mỹ sắc của mình mê hoặc, lập tức sinh ra vài phần vui vẻ, có chút đắc ý nói: “Hừ, thế này đã nhìn đến ngây dại rồi sao?” Hắn vươn tay nhẹ nhàng vuốt má mình, “Cũng khó trách, ta vốn dĩ thiên sinh lệ chất, sau đêm nay chính thức trưởng thành, tự nhiên là vô hồ khả địch.” Dứt lời, thập phần tự kỷ cười khúc khích.

Lý Kính có ngẩn ngơ đến đâu, cũng bị một câu cực độ không biết xấu hổ này làm cho hoàn hồn lại. Hắn ổn định tâm tình, lạnh lùng nói: “Người mà cũng xứng gọi là thiên sinh lệ chất?! Chỉ sợ tùy tiện tìm một tình hay quái gì đó cũng ưu việt hơn ngươi!” Lời vừa ra khỏi miệng, Lý Kính liền thấy thiếu niên biến sắc, nhất thời hối hận không thôi. Hắn nguyên bản muốn ôn tồn khuyên bảo, chỉ ít cũng được lót dạ một chút. Lại nói, Lý Kính bình thường cũng không phải bá vương ngốc, trên cơ bản dựa vào trí tuệ mà chiếm lĩnh ghế lão đại của các thiếu gia công tử trong thành. Nhưng không hiểu vì sao, Lý Kính luôn chứng mất bộ dáng vênh váo ương ngạnh của thiếu niên, còn vạn phần muốn đả kích hắn.

Quả nhiên, thiếu niên nổi giận đùng đùng đi tới, đúng như Lý Kính dự liệu, phất một bạt tai, sau đó trừng hắn, nửa ngày không nói nên lời. Lý Kính thấy đối phương bờ ngực phập phồng bất định, thâm nghĩ cư nhiên tức đến nổi này, cũng không biết làm sao mở miệng đòi ăn, bèn dứt khoát cầm nín, trừng lại thiếu niên.

Hai người cứ thế trừng nhau không biết bao lâu, mãi đến khi trong phòng tối đến không thấy rõ bất cứ thứ gì nữa, lúc này mới bắt đầu dĩ đình chiến. Thiếu niên đột nhiên trong bóng tối cười lạnh mở miệng nói: “Hừ, dù sao đêm nay ngươi cũng phải chết, ta không chấp nhận với ngươi.”

Lý Kính nghe vậy kinh hãi, thất thanh nói: “Cái gì?!”

Thiếu niên không đếm xỉa hấn, trở về bên cửa sổ vợ lấy y phục mặc vào.

Chuyện liên quan sinh tử, Lý Kính không thể để thời gian trôi qua vô ích, hấn tiếp tục truy hỏi: “Không phải nói chúng ta sắp thành thân sao? Thế nào giờ lại thành ta sắp chết...” Lý Kính đột nhiên im bật, hấn nhớ tới nguyên tiêu năm ngoái ăn chơi cùng một đám công tử, lúc đó không rõ từ đâu nhắc đến quỷ quái hại người. Một vị bằng hữu từng nói, trên đời này lợi hại nhất không gì hơn mị hồ, mê hoặc tâm trí, ăn tình nguyên người, mới có thể tu luyện đắc đạo gì đó. Lý Kính nghĩ đến đây, nhất thời toát một thân mồ hôi lạnh. Xem ra, trình tiết của hấn, số phận của hấn, đều chạy trời không khỏi nắng rồi.

Thiếu niên thấy hấn bỗng đứng trầm mặc, cũng lấy làm lạ, khẽ sát nhìn kỹ, cứ nhiên bắt gặp Lý Kính lệ rơi đầy mặt. Thiếu niên nhú mày, quát: “Nam nhi đại trượng phu, người khóc cái gì?!”

Lý Kính đang thương cảm cho định mệnh trớ trêu của một tráng niên ưu tú, làm sao còn lòng dạ ứng đối, vẫn khóc thương cho mình, nước mắt nước mũi nhất thời lem luốc đầy mặt.

Thiếu niên thấy hấn có vẻ thực sự thê lương, trong lòng không hiểu sao trỗi lên chút trắc ẩn, vén tay áo lung tung lau mặt Lý Kính, thấp giọng dỗ dành: “Không sao đâu, sẽ không đau. Ta xem qua rồi, những người đó đều chẳng có gì thống khổ, hơn nữa, thoát nhìn...” Hấn dừng một chút, trên khuôn mặt thanh lệ hiện lên vài tia đỏ ửng, “Hình như cảm giác không tệ.”

Lý Kính từng trải phong nguyệt, ắt minh bạch chút đạo lý, những người trong lời thiếu niên kể hiển nhiên là đang lảng lảng khuê phòng bất tri bất giác bị hút hết tình nguyên. Hấn tâm lý hoang mang bất an, đang định lần đầu tiên trong đời hạ mình khấu cái đầu tôn quý cầu xin thiếu niên mở lòng từ bi buông tha đời trai, lại thấy thiếu niên đột nhiên thu liễm thần tình, thấp giọng nói: “Tam thúc tới. E rằng thời giờ sắp đến rồi.”

Hấn khoanh tay thoái lui sang một bên đứng nghiêm, bỗng vội vã ghé bên tai Lý Kính căn dặn, “Người ngàn vạn lần đừng nói lung tung. Bằng không, cả lưỡi cũng không giữ được.”

5. Chương 4

Lý Kính đang nghi hoặc về thái độ thay đổi thất thường của thiếu niên, ngoài cửa đã nhẹ nhàng đi vào một người.

Tóc đen tản mát tung bay, một thân bạch y phiêu dật mềm mại, lập tức hút mắt ba hồn bảy phách của Lý Kính.

Người này dung mạo đích xác có vài phần tương tự thiếu niên, bất quá nếu nói thiếu niên là thủy tiên thanh linh như nụ hoa hàm tiếu chờ khoe sắc, người này chỉ có thể dùng mẫu đơn phú quý kinh thiên địa để hình dung. Nhất cử nhất động, đều tự thành phong nhã, lại phảng phất mang một làn hương ngan ngát khác biệt, thấm vào tận tâm can.

Lý Kính không khỏi nghĩ, mình nhiều năm tiêu sái chẳng qua chỉ là kiến thức thôn dã, hôm nay mới hạnh ngộ toàn nhan sắc hiếm thấy. Cho dù trước mắt tạo hình chặt vật, cũng không cản trở Lý Kính nói vài câu thể hiện phong độ văn thái của mình để đối lấy hảo cảm của mỹ nhân, vừa hé miệng, nào ngờ thiếu niên đứng bên cạnh đã nghiêng người ban hắt một cái tát vang dội, đánh cho Lý Kính mắt ứa quầng sao, nửa ngày cũng không gọi về thần chí. Chờ hắt cảm nhận được vị tanh ngọt nơi khóe miệng, mới nhớ đến phần nộ. Thế nhưng, hai mắt vừa đối diện thiếu niên, đã bị lớp băng lãnh thấu từ đôi nhãn mâu kia chấn động.

“Mặc Sinh, từ lúc nào ngươi trở nên thô lỗ như vậy?” Đại mỹ nhân đi tới bên ghế ngồi xuống, nhú mày nói.

Thiếu niên lập tức kính cẩn nghe theo một lần nữa lui sang một bên, cúi đầu nói: “Sinh nhi không dám. Chỉ là người này thật khó dạy dỗ.”

“Nga? Trên đời cư nhiên còn có người mà Sinh nhi của ta không thu phục được?” Đại mỹ nhân cười rộ lên, rõ ràng thanh như chuông bạc, nhưng Lý Kính trộm liếc thấy thiếu niên được gọi là Mặc Sinh kia cả người bắt đầu run rẩy, không khỏi lấy làm kỳ quái, đại mỹ nhân lại chìa bàn tay thon dài qua, lười biếng nói, “Lại đây, để tam thúc xem bản lĩnh ta dạy người trước kia đều đi đâu cả rồi.”

Mặc Sinh cứng đờ, rốt cuộc không dám chọc giận người nọ, mắt tự nhiên bước qua, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo kia. Trong lúc hần do dự bất định, đã bị thuận thế kéo vào lòng. Mặc Sinh cả kinh, hai má nhất thời đỏ bừng một mảnh, hần thoáng giẫy dụa, nói năng có chút hàm hồ: “Tam, tam thúc... Có... Có người ngoài ở đây...”

“Sợ cái gì? Sớm muộn cũng là người chết...” Đại mỹ nhân kề sát bên tai Mặc Sinh, vươn đầu lưỡi phất hồng lả lướt lượn mấy vòng, như một con rắn, luồn vào chui ra, khiến người trong lòng liên tục run rẩy, “Sinh nhi, Sinh nhi của ta...” Ngón tay đã mò vào dưới lớp sa mỏng Mặc Sinh đang mặc, càn quấy vượt ve. Mặc Sinh hô hấp bất ổn, nhưng liễu mạng cắn môi, không chịu phát ra nửa tiếng thanh âm. Mà đóa thù du trước ngực đã như quả chín mùa thu, dựng thẳng căng mọng.

Đại mỹ nhân cười nói: “Xem đi... Thật ra Sinh nhi đâu có sợ... ít nhất, ở đây... không sợ...” Ngón tay dần dần trượt xuống, tới rốn đánh hai ba vòng, đột nhiên một phát nắm bắt chồi non của Mặc Sinh, đối lấy một tiếng kinh hô áp lực kiềm nén.

“Đừng mà!” Mặc Sinh gắt gao đè lại bàn tay manh nha dục động kia, thấp giọng khản cầu: “Tam thúc, đừng... đừng mà...”

Lý Kính đã bị một màn trước mặt khiêu khích đến há mồm trợn mắt.

Hần xưa nay không ham nam sắc, tự cho thân thể nữ nhân mới là ôn hương nhuyễn ngọc. Đối diện đám nam kỹ son phấn, đánh chết hần cũng chẳng thấy có gì hay ho. Nhưng không hiểu sao đêm nay cứ như hoàng mao tiểu tử tình đầu ngây ngô, cư nhiên bị thân thể như bạch ngọc của Mặc Sinh hấp dẫn đến không thể dời mắt. Hần kết lên lên xuống xuống, còn có nơi nổi dòng cũng trướng đến phát đau. Tuy rằng bên kia hai người đang trong hỏa nhiệt, căn bản không rảnh để ý hần, Lý Kính vẫn cảm thấy hổ thẹn không thôi. Hần trong lòng thóa mạ, bọn hồ ly tinh cũng quá ghê tởm, cư nhiên chọn phương pháp này để dẫn vật mình.

Bỗng nhiên một câu sấm sét, Lý Kính lập tức phát giác, nương theo một tiếng “đùng mà” kia, bầu không khí trong phòng rõ ràng đã giáng tới điểm băng. Hắn chăm chú nhìn Mặc Sinh xích lõa nửa thân trên còn nằm giữa trong lòng người nợ, quả nhiên lại đang run. Bất quá, run thì run, tay Mặc Sinh vẫn cố chấp kiềm chặt mu bàn tay đại mỹ nhân.

Mỹ nhân nheo mắt, dưới ánh trăng mờ nhạt, đông lại một điểm quang.

Bén nhọn như mũi châm.

Khóe miệng nhưng tao nhả câu lên.

Cứ thế giằng co một hồi, ngay cả Lý Kính cũng chịu không nổi ra một thân mồ hôi lạnh, thanh âm như chuông bạc kia rốt cuộc vang lên: “... Được rồi, Sinh nhi. Hôm nay ngươi thành thân, tam thúc sẽ không làm khó ngươi. Bất quá, ngươi đừng tin vào mấy lời phán nhảm nhí của đám lão già đó, thật sự có thể tìm được người mệnh định của ngươi. Cho nên, đêm nay ngươi nợ tam thúc...” Mỹ nhân âu yếm hôn môi Mặc Sinh, “Ngày mai ngươi phải trả ta gấp bội.” Dứt lời thuận tiện chỉnh chu lại cổ áo mất trật tự của Mặc Sinh, đỡ hắn đứng lên, chuẩn bị rời đi, chợt nghe Mặc Sinh ở sau lưng rụt rè nói: “Tam thúc... Tam thúc, thúc buông tha hắn... buông tha hắn...”

Đại mỹ nhân trong một khắc xoay người, Lý Kính hầu như nhận định mình phải chết dưới ánh mắt lợi hại ấy. U trầm, như hồ sâu. Rõ ràng hoa lệ đoạt nhân, nhưng loại hoa lệ kinh tâm động phách này, căn bản không giống chúng sinh phàm trần, trái lại như diễm quỷ đòi mạng. Lý Kính bỗng nhiên nhớ tới lời căn dặn vừa rồi Mặc Sinh nói với mình, cùng thái độ kỳ quái của thiếu niên, “Bằng không, cả lưỡi cũng không giữ được”... Lẽ nào Mặc Sinh là muốn cứu mình... Lý Kính thân bất do kỷ nhìn qua, lại nghe bên tai một tiếng hừ lạnh, đại mỹ nhân vừa phát áo, Lý Kính đã thập phần phối hợp rơi xuống đất.

Phịch.

Mặt mũi mất hết.

Chờ Lý Kính xoa xoa cặp mắt đáng thương ngẩng đầu, ngoại trừ hai cánh cửa hăm hiu cùng bóng đêm thâm trầm ngoài phòng, đã không còn bóng người.

Hắn không biết vì sao lại thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi gặp phải tam thúc của Mặc Sinh, Lý Kính bỗng nhiên âm thầm may mắn người mình chạm trán là Mặc Sinh. Bất quá ngẫm lại, trái phải đều là yêu quái muốn lấy cái mạng nhỏ của mình, ai chẳng như nhau?! Lý Kính ngồi bệt dưới đất cười khổ vài tiếng, lại một trận thần thờ. Tự nhiên nạp mạng vô nghĩa như vậy, xác thực không cam tâm, thế nhưng không có cửa đào thoát, hơn nữa tốt xấu cũng chết trong phong lưu khoái lạc, có lẽ... đại khái... hắn cũng không đến nỗi nào. Tâm trạng phiền muộn tạm thời thư giải, hắn chậm rãi đứng lên, một bên phủ bụi, một bên thuận miệng hỏi: “Này, ngươi với tam thúc của ngươi...” Mới nói giữa chừng đã im bặt. Hắn thấy Mặc Sinh ở trên ghế co ro thành một đoàn, thân thể cực mảnh khảnh, không ngừng run. Lý Kính cách xa một trượng hồ hững bàng quan, nhanh như chớp tự hỏi mình có nên thừa cơ bỏ trốn, “Phương viên mười dặm không người...” Mười dặm đến tột cùng rộng bao

nhieu, thật lòng mà nói Lý Kính cũng không có khái niệm cụ thể, chắc là xa lắm. Hắn đấu tranh tư tưởng, cuối cùng thở dài, dứt khoát kéo ghế ngồi trước mặt Mặc Sinh, ngáp ngừng hỏi: “Người, người làm sao vậy?” Nhưng Mặc Sinh không mở miệng, chỉ co cụm càng chặt. Lý Kính nhìn bộ dạng như chuột trốn mèo của hắn, mặt danh kỳ diệu phát hỏa, một tay tách hai tay hắn ra, lớn tiếng nói: “Người rốt cuộc bị sao vậy?!”

Lý Kính chỉ cảm thấy hai cánh tay trong tay mình gầy gò cứng đờ, người trước mắt vẫn lạnh lùng an tĩnh, không có nửa điểm phản ứng. Lý Kính không khỏi nản chí, vừa định buông ra, bỗng dưng ý thức được mình thế này thật buồn cười, người ta rõ ràng muốn ăn thịt mình... Trước đó còn đánh mình biết bao nhiêu bạt tai! Không nhắc thì thôi, nhắc tới vụ này, mặt Lý Kính bắt đầu đau âm ỉ. Dù gì cũng chết, hoặc là không làm, hoặc là làm tới cùng, hắn gơ tay hung hăng tát Mặc Sinh một cái. Gò má trắng tuyết như hoa như ngọc của Mặc Sinh lập tức thêm một dấu tay năm ngón đỏ bầm, tựa hồ sắp xuất huyết.

Lý Kính không khỏi hối hận, hắn xưa nay luôn thương hương tiếc ngọc, huống chi là một mỹ nhân hiếm thấy thế này. Nhưng nhớ tới hành vi của Mặc Sinh, hắn lại thấy lửa giận khó nén, đang chuẩn bị cho thêm một dấu đối xứng, Mặc Sinh bỗng nhiên âm u mở miệng: “Người còn động thủ nữa, ta sẽ đánh chết người.”

Lý Kính cả kinh, vội thu tay, nhún người lui mười bước, trực tiếp rúc vào góc tường. Hắn vốn không nghĩ mình may mắn thoát nạn, bèn đơn giản chờ chết. Kết quả thời gian tí tách nhỏ giọt, không chút động tĩnh. Hắn tà tà liếc trộm, chỉ thấy Mặc Sinh một lần nữa khôi phục tư thế đoàn bánh, không nhúc nhích.

Lý Kính trừng cặp mắt đạo tặc quan sát một hồi, nhưng rốt cuộc thân thể suy yếu, không chịu nổi đứng lâu, hắn dò dẫm đang định ngồi xuống, “xoảng” một tiếng, bên chân đã thêm một chiếc bình hoa sứ men xanh vỡ vụn. Lý Kính mồ hôi lạnh ròng ròng, liên thanh xin lỗi: “A a, xin lỗi... Không biết sao... sao nó lại...” Luống cuống tay chân thu dọn, bỗng nhiên một đôi chân trần thông thả bước đến trước mặt, Lý Kính ngẩng đầu nhìn, chính là khuôn mặt thanh thanh lãnh lãnh của Mặc Sinh, đặc biệt dưới ánh trăng lộ ra lớp sáng bóng như sứ.

Quyền đầm cước đá lại tới rồi. Lý Kính bất đắc dĩ nghĩ.

“Tại sao... Tại sao người phải xuất hiện ở đó... Người nhất định không phải... Không phải...”

Mặc Sinh liên tục nói “Không phải”, thần sắc thê lương.

Bỗng nhiên, một giọt dịch thể lạnh lẽo cứ như vậy thẳng tắp rơi trên mặt Lý Kính.

6. Chương 5

Mãi đến khi Lý Kính bị đoàn người chen chúc tới thay đổi y trang, hắn vẫn còn chìm đắm trong dư vị mà giọt lệ vừa rồi mang đến, không tự thoát ra được. Cự nhiên khóc... Lý Kính tưởng tượng qua vô số khả năng, chỉ ngạo trờ chiều này.

Lúc nước mắt nóng hổi chảy xuống gò má mình, trong lòng hắn trỗi lên một cỗ xót xa vô danh, thậm chí quên cả lau. Vì cái tát đó của mình? Hay là bình hoa kia thực sự rất quý? ... Lý Kính không tài nào nghĩ thông, một nhân vật thoát nhìn quật cường ương ngạnh như Mặc Sinh, cư nhiên cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng bất lực như vậy. Lý Kính há miệng, có gì đó nghẹn tại yết hầu thập phần khó chịu. Hắn đứng lên, ma xui quỷ khiến vươn tay, dùng bụng ngón tay nhẹ nhàng lau sạch khuôn mặt như bạch bích thấu thanh hàn của Mặc Sinh.

Mặc Sinh ngơ ngác nhìn lại hắn, sâu trong mắt thần tư thiên chuyển, lưu quang vũ động.

Lý Kính chợt nghĩ, người trước mặt, cũng không còn đáng ghét như ban đầu mới tiếp xúc.

Ngay khoảnh khắc hai người họ cùng thả hồn, ngoài cửa một loạt nha hoàn thị đồng ùn ùn kéo tới như thủy triều, bưng khay đủ màu, cũng không chào hỏi, liền ba chân bốn cẳng bận rộn.

Nền cười đỏ thắm vừa thấp, cả gian phòng sáng sủa hẳn lên.

Lý Kính hoa mắt trước toàn cảnh màu đỏ. Về phần... hôn sự quý quái này... hắn cũng trăm mối nghi hoặc.

Vốn cho rằng đối với một người sắp chết, cái gọi là thành thân bất quá chỉ là hình thức, thật sự không cần hao phí nỗ lực. Lại nói Mặc Sinh một thân sa mỏng nửa kín nửa hở kia, phỏng chừng cũng là vì tiện bề động phòng, có thể vào thẳng chủ đề bất cứ lúc nào. Nhưng vạn lần không ngờ tới, cư nhiên long trọng như vậy, không chỉ giường đệm chăn gối bàn ghế y lễ treo đầy màu hồng, ngay cả mình trên người cũng bị cường hành thay toàn hỉ vật. Đứng trước gương soi, ngoại trừ mặt hơi phù, khí sắc hơi kém, hầu như đã trở lại làm Lý đại thiếu gia phong lưu phóng khoáng ngày nào.

Lý Kính không khỏi một lần nữa tự oán tự than, thanh thanh thiếu niên trêu hoa để bị ong đốt, bên kia Mặc Sinh thay xong y sam đã cực độ mất kiên nhẫn, túm lấy khăn đỏ phủ lên đầu Lý Kính, phúi tay liền đi. Lý Kính chỉ kịp thấy trước mắt một mảnh đỏ chói, cảnh trí xung quanh trở nên mờ lung. Hắn hồ nghi sờ sờ trên đầu, hiểu ngay tức khắc. Lý Kính hai mắt sung huyết, sống chết trừng Mặc Sinh, lột khăn ném xuống đất, tức giận mắng: “Hồ ly chết tiệt! Dựa vào đâu bắt bốn thiếu gia gả cho người!”

Mặc Sinh lạnh lùng nhìn hắn phát hỏa, lại lạnh lùng nhìn chiếc khăn uể oải thành một đúm, chỉ khoanh tay, không nói không rằng đứng tựa bên cửa.

Lý Kính bị cặp mắt điểm sơn sâu thẳm kia trừng đến sồn tóc gáy, hối hận mình da thịt đã như tấm thốt còn làm ra vẻ khí tiết, đúng là điên rồi. Nhưng trước mắt chúng nhân trừng trừng, thực sự không thể hạ mình đi nhặt lại. Đang trong thế khó xử, bên cạnh có một thị nữ phỏng chừng muốn giải vây, khom lưng định nhặt, Mặc Sinh lại ngân nga nói: “Các người đừng xen vào. Để hắn tự làm.” Lý Kính trên mặt một trận trắng tiếp một trận hồng, suy nghĩ một lát, cuối cùng khuất phục. Hắn oán hận nhặt khăn phủ lên đầu, thầm nghĩ: Hừ! Đám yêu ma quỷ quái các người! Bốn thiếu gia quyết mắt không thấy tâm không phiền!

Lý Kính không thấy gì nữa, bị lôi đồng kéo tây mặc người bày bố. Bốn bề im ắng, Lý Kính cũng không biết mình đang ở đâu. Tuy rằng bầu không khí không quá giống, nhưng hồ ly thành thân, trình tự các bước cư

nhiên chẳng mấy khác nhân gian.

Quỳ xuống bái thiên địa, bất quá không bái phụ mẫu, mà là bái tộc trưởng.

“Bái tộc trưởng Thượng Ỗ. Dâng trà.”

Sau khi tiếng hô cao vút qua đi, Lý Kính lần thứ hai nghe thấy thanh âm như chuông bạc quen thuộc nọ: “Àn, Sinh nhi ngoan.”

Vị mỹ nhân tam thúc yêu diễm kia cư nhiên là tộc trưởng hồ tộc. Nếu thân là tộc trưởng, tất nhiên pháp lực cao cường, khó trách có thể muốn làm gì Mặc Sinh thì làm. Chiếu tình hình xem ra, Mặc Sinh rất có khả năng là... của Thượng Ỗ... Lý Kính nhớ đến ánh nhìn băng lãnh của Thượng Ỗ trước khi đi, bàn tay không không chế được run lên, chung trà lung lay đến lợi hại, văng ra ngoài không ít.

Mặc Sinh thấp giọng quát: “Người!”

Bên kia Thượng Ỗ vẫn cười đến ngọt ngào: “Tân nương tử thật đáng thương, ngay cả trà cũng bưng không nổi?” Hắn nhẹ nhàng lướt qua đầu ngón tay Lý Kính, lại cúi người dán bên tai đối phương nói, “Yếu thể này, đêm nay làm sao mớm no bảo bối nhi của ta?”

Một câu êm ái dịu dàng, như tình nhân thổ thê phu thê hàn huyền. Tuy cách một lớp vải, Lý Kính tựa hồ cũng có thể cảm nhận được một trận gió nhẹ luồn vào lỗ tai, lưng liền nổi một tảng gai ốc, bất giác rụt rụt cổ.

Cũng may Thượng Ỗ tâm tình không tệ, không tiếp tục cố ý làm khó, nhận trà nhấp một ngụm, nhàn nhạt nói: “Đứng lên đi. Hôm nay là ngày lành của Mặc Sinh, các người về phòng nghỉ ngơi sớm chút.” Lời vừa dứt, không chỉ có Lý Kính thở phào, ngay cả Mặc Sinh vẫn luôn căng thẳng bên cạnh cũng rõ ràng thả lỏng.

Kế đó, lại một trận đùn đẩy, Lý Kính lơ mơ ngồi trong một cũi chắn gấm đỏ thẫm, lúc này mới ý thức được đã vào động phòng. Từ đầu đến cuối, lễ thành thân cực kỳ yên tĩnh, không thấy huyền ảo, không nghe ồn ào. Chúng yêu ma quỷ quái, tay chân đều là vô thanh vô tức, Lý Kính ngoại trừ xúc cảm chân thực của tấm đệm tơ mềm dưới thân, những thứ khác toàn bộ dựa vào suy đoán, giống như một giấc mộng hoàng lương (*). Hắn ngại thân ở nhà người anh hùng khí suy, không dám lơ đãng. Nhưng hiện tại làm sao cũng thực sự ngứa ngáy khó nhịn. May mà cuối cùng, cửa “chị nha” một tiếng, rốt cuộc cũng tới hồi kết.

(*) Hoàng lương mộng: Lư Sinh trọ ở Hàm Đan, gặp đạo sĩ Lã Ông Lư Sinh than vãn cảnh mình cùng khổ. Lã Ông bèn lấy cái gối bằng sứ cho Lư Sinh mượn ngủ. Khi ấy, chủ quán đang nấu một nồi kê (hoàng lương). Trong giấc ngủ, Lư Sinh nằm mộng thấy được tận hưởng vinh hoa phú quý. Lúc tỉnh dậy, thì nồi kê chưa chín. Câu chuyện ý nói đời người ngắn ngủi, vinh hoa phú quý là giấc chiêm bao.

Lý Kính lắng tai nghe nửa ngày, xác định ba bận, chịu hết nổi vén khăn ra một khe nhỏ, nhìn lên bên ngoài. Quả nhiên, đập vào mắt, trừ ánh nến lung linh thỉnh thoảng nhảy múa, cả gian phòng quanh hiu

trống trải. Hắn đánh bạo, vén cao hơn một chút, chỉ thấy trên vách tường rõ ràng phản chiếu một bóng người thon gầy ủ rũ, hai tay chống má, lẳng lặng trầm tư, hồn phách phảng phất đã rời nhục thể.

Lý Kính lúc này mới triệt để tay chân tự do, hắn xúc khăn che, lại nói lỏng hỷ phục trong ba lớp ngoài ba lớp trên người, ngả ra sau, không muốn nhúc nhích nữa. Một mỗi mấy ngày liền như thủy triều hưng dũng ập đến, Lý Kính thần chí dần vẫn đục, hai mắt tự nhiên mà nhắm.

Không biết mơ màng bao lâu, sinh tử như mộng cảnh, Lý Kính được trở lại tháng ngày thanh sắc ca vũ bình sinh tiểu ngạo giang hồ của mình. Bờ hồ xanh mướt, rượu nồng ngát hương. Bên trái ôm một mỹ nữ, bên phải ôm một mỹ nữ, quả nhiên đều là phù dung phấn diện, thiên chân ngọc chỉ, “Gia, gia” nũng nịu nói cười, nhìn quanh đều là sinh cơ rực rỡ. Lý Kính nước dài thành sông thấu tới, quần lấy đầu lưỡi đỉnh hương tùy ý làm càn. Hắn chỉ cảm thấy người nọ khoang miệng thoang thoảng mùi rượu hoa quế, dùng kỹ xảo rõ ràng vụng về đáp lại, càng khơi gợi thú tính ngủ vùi đã lâu trong Lý Kính. Triền miên cắn mút, gỡ hết thủ đoạn, mỹ nhân từ yết hầu dần dần bật ra tiếng rên gấp gáp. Lý Kính thỏa mãn híp mắt, trên người đã tình dục bùng bùng, hắn nắm tay mỹ nhân mò tới chỗ đó. Ngón tay mềm mại ban đầu hơi kháng cự, đợi chạm đến vật đã kiên đỉnh kia, cư nhiên kêu khê một tiếng: “Nha!” Lập tức rút tay. Lý Kính cười trộm, non nớt như vậy, chẳng lẽ mình hôm nay gặp được một xử nữ? Vậy càng phải cẩn thận không nên làm người ta bị thương. Vì thế, hắn lần thứ hai triền miên hôn tới, từ khóe môi đến cằm đến xương quai xanh và ngực một đường dụng tâm hầu hạ. Mỹ nhân toàn thân phấn hồng một mảnh, như mây chiều điểm tuyết, như liệt nhật giữa trời trong, hai tay càng gắt gao bấu vai Lý Kính, có chút run rẩy.

Lý Kính há miệng nhẹ nhàng ngậm lấy một hạt thạch lựu, phun ra nuốt vào môn trôn, mỹ nhân nhất thời khó chịu giãy dụa thân thể.

Bỗng nhiên, Lý Kính mơ mơ màng màng cảm thấy không đúng, chống người ngồi lên nhìn chốc lát, không đúng chỗ nào nhỉ? ... Ân... Nga!

Hắn cười quái dị ngẩng đầu hỏi: “Xin hỏi mỹ nhân bao nhiêu xuân xanh?”

“...” Mỹ nhân chần chờ, cắn môi nói: “Ta cho người biết cũng được, nhưng người đừng hoảng sợ.”

“Mười một? Hay mười?” Lý Kính gãi đầu, có chút khổ não, “Chẳng lẽ chỉ mới thay hết răng sữa?” Hắn trước giờ không động quả non, thứ nhất sợ đã thương nhân mạng, thứ hai thực sự cảm thấy quả chín chung quy hương vị mặn mà hơn. Thế nhưng, hiện tại tên đã lên dây...

“A?” Mỹ nhân hiển nhiên văn học tạo nghệ không cao, ánh mắt nhìn Lý Kính bởi vì nhiễm tình dục mà có vẻ sương mù mông lung, e lệ lại hồn dỗi, toàn vô khí thế, hại Lý Kính tâm thần rung động.

“Thôi kệ!” Lý Kính mãnh hổ hạ sơn giao long bãi vĩ, tiếp tục tàn sát trên bờ ngực bằng phẳng đó. Nhưng qua một lát, rốt cuộc vẫn cảm thấy không sung sướng lâm ly bằng ngực phì mông vĩnh ngày xưa. Hắn thích nữ nhân đầy đặn một chút, chuyện này mọi người đều biết. Vị mỹ nhân trước mắt thật sự quá gầy. Vòng eo mảnh mai thì được, duy độc bộ ngực không thật không nói, có vài bẹ sườn hơi xồng ra thỉnh thoảng còn cần sờ mũi Lý Kính.

Lý Kính vô hạn cảm khái lần thứ hai nhấc người lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng phát qua hai điểm đỏ rực trước ngực mỹ nhân, bất mãn nói: “Làm sao chấp nhận được, hình như hơi nhỏ a!”

7. Chương 6

“Đừng mà!!!” Lý Kính kinh hô một tiếng, cấp bách nói, “Người như vậy không được, tuyệt đối không được.”

“Vì sao không được?” Mặc Sinh nghe lời ngừng động tác, nghiêm túc hỏi.

“Mặc Sinh, hoan... hoan ái, là vô hoan bất ái... Thế nên, thế nên, nếu đã không thể hoan, chỉ cho nhau thống khổ, thì còn nghĩa lý gì?”

Lý Kính lời này vừa ra khỏi miệng, liền thấy mỹ nhân sắc mặt từ hồng chuyển trắng, lại từ trắng biến xanh, sau đó một bạt tai hung hăng tát lên má hắn. “Bốp!”

Xuân phong vũ lộ lương thần mỹ cảnh thoáng chốc hơi phi yên diệt sạch sẽ, Lý Kính ôm má ngã ngồi sát mép giường, lúc này mới nhìn rõ người trước mắt đầu là mỹ nhân đầy thất lưng ong thịt da như tuyết, còn không phải sống động một tiểu diêm vương đòi mạng Mặc Sinh kia sao?! Tuy rằng hiện tại y sam xộc xệch, khắp người xanh tím, nhưng thần tình sát khí tràn lan này, thì chưa từng thấy qua. Lý Kính trong đầu một mảnh trống rỗng, lập tức mồ hôi lạnh đầm đìa. Hắn nghe nói thuật mị hoặc cực kỳ lợi hại, sửu quái cũng có thể hóa Tây Thi. Lúc đó chỉ cười cho qua, bây giờ xem ra, quả nhiên không giả, mình ngay cả nam nữ cơ bản cũng không phân biệt được. Nếu không nhờ sở thích yêu ngực yêu hông tích lũy lâu năm trong xương cốt khó bề cải biến, phỏng chừng chuyện ấy cũng làm nổi, mình còn chết tiệt đứng thẳng... Trải qua cân nhắc lợi hại, nào tình nào ái thấy đều không còn tung tích, Lý Kính chỉ cảm thấy tay chân tê dại mí mắt giật loạn, ngay cả tiểu đệ đệ hoạt bát cũng vì thế mà uể oải không phấn chấn nữa.

Mặc Sinh sắc mặt âm hàn, nhìn chằm chằm Lý Kính không chớp mắt, cả giận hỏi: “Người vừa rồi nói ma nói quỷ gì!”

Lý Kính bị hắn rống đến hoảng thần, ban này? ... Mình nói... Hình như là... là... Lý Kính đảo mắt hướng ngực của Mặc Sinh, đột nhiên nhin không được muốn cười ra tiếng. Hắn cất lực kiềm nén khóe miệng, lẩm bẩm: “Thì đúng như vậy mà...”

Mặc Sinh thấu tới, túm tóc Lý Kính buộc hắn ngẩng đầu lên: “Người nói cái gì?!”

Lý Kính da đầu đau đớn, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra. Không ngờ Mặc Sinh thoát nhìn gầy gò, khí lực lại mạnh đến thế. Lý Kính nhìn tư thái bạo lực này liền biết đầu vô hết hy vọng, đầu vẫn cũng không thông, lúc này hai người xích lõa đối diện, khó tránh sát thương tẩu hỏa, tỷ như... tỷ như cặp chân thon dài trắng tuyết của Mặc Sinh cứ như vậy đè ngay đúng quần mình, thỉnh thoảng còn đong đưa theo động

tác. Lý Kính hít sâu, nỗ lực kéo mình ra khỏi vũng lầy tình dục, bắt kể thanh thiên bạch nhật chứng sinh diên đảo. Biết người biết ta, mưu định rồi động. Hắn miễn cưỡng trưng ra một nụ cười, thập phần nịnh nọt: “Không có gì a.”

“Vậy bớt nói nhảm, tiếp tục thôi.” Mặc Sinh lui ra sau, một tay vẫn túm tóc Lý Kính tha tới đầu giường.

Lý Kính mắt thẳng băng, tướng ngã như chó ăn phân, trán đập mạnh lên thành giường khắc hoa. Trong đầu ong ong kêu loạn, giống như lạc vào tổ ong, bị muôn ngàn con ong vây công đau nhức không chịu nổi. Lần này, nước mắt thực sự ứa ra. Nhưng hắn một tiếng “ai nha” còn chưa kịp la rõ, đã bị Mặc Sinh dụng lực lật hắn qua như xào rau, kế tiếp đặt mông ngồi cười lên người Lý Kính.

Lý Kính lập tức nghẹt thở, hắc ám liền bao trùm.

Đội toàn thân lạnh buốt từ từ tỉnh dậy, Lý Kính phát hiện mình lại bị trói, chỉ khác ở chỗ trước là xà nhà sau là đầu giường. Về phần cảm thấy hàn lãnh, tự nhiên là vì, hắn đã bị lột sạch triệt để.

Mặc Sinh hết sức chuyên tâm vào vị trí đứng quần hắn, ngón tay như ngọc thon thon bán trong suốt chế trụ dương vật của Lý Kính, đang xoa lên nắn xuống. Mái tóc dài đen huyền óng mượt nhu thuận rũ trên tấm lưng trắng muốt, vương vãi bên đầu vai, có lọn nhẹ nhàng trượt xuống bên đùi Lý Kính. Đuôi tóc nhảy múa, hắn như tình nhân chu đáo nhất thiên hạ kiên trì thăm dò, dục nghênh hoàn cự, dục thuyết hoàn hựu, hoạt sắc sinh hương bức người diên cuồng.

Lý Kính cúi đầu ngậy đại nhìn Mặc Sinh đã thấm đượm một cổ phong tình khác, đường nét nhu hòa dưới đăng sa trường ảnh, sáng của màu son thanh thấu, tối của hắc bạch tương phản, non nớt, nhưng lại liêu nhân.

Lý Kính dục vọng liền đơn giản phát cờ.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên sưng lên trong lòng bàn tay người khác, thanh lâu hoan trường, từ vô tình đến hữu tình, vốn đều dễ dãi như vậy. Thế nhưng, lần này, không giống. Nói không rõ, tả không ra, Lý Kính tựa hồ có thể từ trong quá trình bông bột ấy cảm nhận được nhịp tim dần tăng tốc sâu trong ngực Mặc Sinh. Phối hợp với mình.

Từng nhịp một. Từng nhịp một.

Vô pháp ức chế.

Mất kiểm soát khiến Lý Kính không khỏi sợ hãi, hắn nằm ngửa ra sau, gắt gao nhắm mắt lại, khí tức không ngừng thổ nạp. Phong bế ngũ quan, không ngờ chỉ càng dồn mọi nhạy cảm vào nơi đó, huyết dịch toàn thân thoáng chốc tập trung, như giang hà hướng tới biển cả, tự ý dâng trào. Lý Kính hung hăng lắc đầu, hắn nỗ lực nghĩ gì đó để phân tán tinh lực, kết quả đến tâm cũng mất phương hướng, chỉ lo trầm mê trong đáy vực dày vò, ngoài se lạnh trong nóng bỏng.

Lý Kính nhận mệnh thở dài.

Dứt khoát từ bỏ ý định giãy dụa.

So với tự hành hạ mình, không bằng chết có ý nghĩa.

Hắn an tâm cảm nhận, tự nhiên lại có một phen cảm xúc khác trước.

Mặc Sinh... Mặc Sinh hẳn... Hình như cũng quá kém cỏi rồi!!

Lý Kính không khỏi bùng lửa giận, hắn miễn cưỡng chống người ngồi lên, quát: “Này!”

Mặc Sinh không đếm xỉa, tiếp tục dùng móng tay nhọn nhọn của mình khay lớp bao bì trùng điệp của Lý Kính. Tuy thỉnh thoảng cũng chiếu cố hai quả cầu nhỏ, nhưng thực sự không có bài bản, trái lại hại Lý Kính tự dưng sinh ra đau đớn. Lý Kính bèn cố sức co chân, cả tiếng gọi: “Mặc Sinh!”

Mặc Sinh lúc này mới ngẩng đầu lên. Gương mặt mướt mồ hôi, mây chiều phấn hồng lần lượt tản mát, lông mi run tốc tốc, như hài đồng ngây thơ bướng bỉnh, tự thành mị thái thiên nhiên. Ngay cả một mặt bất mãn nơi mi tâm, cũng có vẻ đặc biệt khả ái.

Lý Kính trái tim nhảy điên cuồng, cố nén tà hỏa, tận lực uyển chuyển nói: “Phương pháp... ân... phương pháp của ngươi không đúng lắm...”

Mặc Sinh không hiểu sao liền tức giận, hung hăng thọc Lý Kính một đao mắt, không buồn quan tâm, nhấc chân nhắm huyết khẩu ngay phân thân của Lý Kính trực tiếp ngồi xuống.

“A!!!”

Lý Kính hét thảm một tiếng, mơ hồ cảm thấy chỗ đó không biết có phải đã gãy hay không, mà đau đến chết đi sống lại. Còn nơi tư mật của Mặc Sinh căn bản chưa qua bôi trơn làm sao chịu nổi màn tra tấn như vậy, tiến vào phân nửa, rốt cuộc tắc nghẽn tại đó, lên không được, xuống không xong. Tay hắn gắt gao bầu cánh tay Lý Kính, chặt đến móng tay tựa hồ bấm vào da thịt. Lý Kính thần chí hôn mê, mơ hồ thấy Mặc Sinh tuy rằng cật lực nhẫn nại, thế nhưng thái dương đã toát rất nhiều mồ hôi, môi cũng bị cắn ra vết máu loang lổ. Lý Kính bất đắc dĩ, chung quy không thể lường bại câu thương, hắn đành cố lấy lại tinh thần, nói: “Cởi trói tay ta.”

Mặc Sinh lúc này như dây cung bị kéo căng hết mức, nghe vậy trong tay bắt giắc thả lỏng, thân thể cũng không chống chọi được nữa, nặng nề gục xuống.

“A!”

“A!!”

Hai người hầu như đồng thời lại bạo phát kêu thảm.

Mặc Sinh ngã lên ngực Lý Kính, toàn thân lạnh run.

Phen này, triệt để tận gốc.

Lý Kính đau đến thiếu điều cắn lưỡi tự sát. Cho dù là thánh nhân cũng phải bốc hỏa vài phần, vì vậy hấn mắng ầm lên: “Ngươi! Ngươi là heo chắt! Có ai làm bừa như... ngươi không...” Thanh âm càng mắng càng nhỏ, đơn giản vì trước mắt Mặc Sinh lần thứ hai quật cường chống tay Lý Kính ngồi lên... Tư thế kia, hiển nhiên là muốn động.

“Đừng... Đừng!” Lý Kính kinh hoàng thất thố, “Gia của ta! Tổ tông! Lão tổ tông! Van xin ngài đừng hành hạ ta nữa! Còn tiếp tục kiểu này, sẽ xảy ra án mạng chết người thật đó!”

Mặc Sinh trừng Lý Kính, nhẹ giọng nói: “Dù sao... Dù sao cũng xảy ra... Mặc... mặc kệ...” Hấn thở hổn hển mấy hơi, răng hung hăng cắn chặt —

“Đừng mà!!!” Lý Kính kinh hô một tiếng, cấp bách nói, “Ngươi như vậy không được, tuyệt đối không được.”

“Vì sao không được?” Mặc Sinh nghe lời ngừng động tác, nghiêm túc hỏi.

“Mặc Sinh, hoan... hoan ái, là vô hoan bất ái... Thế nên, thế nên, nếu đã không thể hoan, chỉ cho nhau thống khổ, thì còn nghĩa lý gì?” Lý Kính nhẫn nại hướng dẫn từng bước với nam tử đã giao hợp thành một với mình, tình cảnh này bất luận là ai cũng sẽ cảm thấy quỷ dị, nhưng hấn phải khiến Mặc Sinh hiểu, bằng không, chết đi, cũng chưa hấn có thể được mang danh hiệu ma phong lưu.

“Hoan... ái?” Mặc Sinh cúi đầu nghiền ngẫm, lát sau, trên mặt lại tràn đầy khinh thường, “Luôn đau đớn như vậy.”

“A?” Lý Kính nghe xong sửng sốt. “Cái gì?”

Mặc Sinh mất kiên nhẫn nhíu mày: “Đều là đau đớn như vậy thôi. Loại chuyện này làm sao có thể vui sướng?” Dứt lời, lệ khí lại tẩn mác, “Ngươi đừng hòng gạt ta lần nữa!”

Lý Kính trợn mắt há mồm, bắt đầu tưởng tượng Mặc Sinh trước nay sống những ngày tháng ra sao. Chẳng lẽ là trời sinh nam tử không dễ thừa thụ... Thế nhưng hình như đám tiểu quan trong cô quán ai nấy làm xong đều xuân tình viên mãn... Chẳng lẽ là giả vờ? ... Không phải chứ... Lý Kính gân não thất gút rồi! Hấn chưa từng thử qua, cũng không dám manh động, sợ Mặc Sinh lại dùng quyền cước chào hỏi. Thế nhưng, tình hình trước mắt khẳng định không ổn. Chết hay không, đánh cược một ván vậy.

Lý Kính cười nịnh nọt, ôn nhu nói: “Ta làm sao dám gạt ngươi. Là thật đó. Không tin, ngươi cởi trói tay ta, chúng... chúng ta...” Cho dù da mặt hần dày đến đâu, cũng không nói tiếp được nữa. Bên kia nhưng không có phản ứng. Lý Kính căng da đầu đành phải hạ thêm liều mạnh, “Huống chi, ta thể này, căn bản... căn bản không... không bắn được tinh... tinh...” Mồ hôi đã thấm ướt cả gối.

Mặc Sinh do dự một lát, tuy nói không tin, rốt cuộc xác định Lý Kính không dám lừa mình, hơn nữa hạ thân đau điếng quá lợi hại, liền phát tay, cởi dây trói.

8. Chương 7

“Tư thế này, mới không quá khó chịu...” Người nọ lần thứ hai cẩn thận hôn mình, rõ ràng động tác chỉ giản đơn lặp lại như thế, nhưng mang đến một loại khoái lạc và hạnh phúc đáng hổ thẹn.

Chỉ là lợi dụng thôi... Tại sao... phải ôn nhu như vậy...

Lý Kính xoa xoa cổ tay, hít sâu, vẻ mặt ôn hoà nói: “Mặc Sinh, tắt đèn đi.”

Mặc Sinh hồ nghi liếc hần, ngón tay khẽ điểm vào hư không, nên liền tắt hết.

Khói xanh lượn lơ bốc lên, uyển chuyển lan đi.

Gian phòng đã phai nhạt ánh nền màu vàng cam, chỉ còn ánh trắng bàng bạc từ cửa sổ dịu dàng soi rọi, vô số bóng cây lắc lư khắp mặt đất.

Thi thoảng kèm theo vài tiếng xào xạc.

Lý Kính đẩy lòng cười khổ.

Nếu nói tại sao yêu cầu như vậy, đương nhiên bởi vì đối diện hần là một nam tử. Cho dù không giống nam tử tầm thường thô thiển cục mịch, nhưng chung quy những gì nên có đều có. Chỉ là vai gầy eo thon da thịt nõn nà, đặc biệt tiếp xúc trong bóng tối, có thể khiến người bất giác mơ màng vô hạn.

Tình thế ép buộc. Nhìn không thấy, đành chấp nhận thôi.

Lý Kính nỗ lực hồi tưởng một dung nhan yêu kiều nào đó từng tạm thời lưu lại trong trí nhớ hữu hạn của mình, cùng với đường cong lả lướt tư thái liêu nhân... Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng...

“Ân...”

Mặc Sinh phát ra một tiếng rên khe khẽ. Lý Kính mới ý thức được, tiểu huynh đệ của mình lại biến lớn rồi.

Lý Kính sợ Mặc Sinh hối hận, vội vàng hành động, tức tốc vươn tay ôm lấy thắt lưng mảnh mai kia, bức hẳn phủ người xuống. Chuyển sang một tay kiềm gáy hẳn, ấn tới mình, thuận thế hé miệng nhẹ nhàng ngoạm, cắn đôi môi như son kia không muốn buông ra.

Lý Kính đầu lưỡi linh hoạt, miêu tả đường viền môi ưu mỹ của Mặc Sinh, đoạn tách khớp hàm, tiến quân thần tốc. Mặc Sinh ban đầu nức nở không ngừng, sau chỉ còn tiếng ngậm mút mơ hồ truyền đến.

Mùi rượu hoa quế nhàn nhạt quanh quẩn trong miệng, bên tai dường như còn có tiếng suối xa róc rách.

Thân thể cứng đờ của Mặc Sinh cũng từ từ thả lỏng.

Lý Kính nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng mịn màng của hẳn, đầu ngón tay động chạm, chuồn chuồn lướt nước, sóng gợn lăn tăn. Cứ thế từng vòng từng vòng nhện nhao vận luật, ngón tay từ từ trượt xuống, thẳng đến vùng phụ cận bí huyết, bồi hồi không đi. Dần dần lại gần nơi tương giao của hai người, Lý Kính chợt cảm thấy bàn tay mình một mảnh dính nhớp, hiểu ngay nhất định là vừa rồi Mặc Sinh lỡ măng gây nên. Bị thương, còn chảy nhiều máu như vậy... Cấp thiết muốn lấy mạng mình đến thế sao... Lý Kính bật cười, tiểu hồ ly này, bất chấp thủ đoạn, không tiếc tự thương, quyết tâm biến một hồi đoàn tụ xuân tình thành ác mộng... Mà thôi, coi như làm việc thiện cuối cùng, cho hẳn biết cái gì mới là tư vị nhân sinh cực lạc.

Bóng đêm quay cuồng. Sóng tình hung dữ.

Đây đó đều là đường nét mơ hồ không rõ, duy chỉ có, thân thể quăn quýt là chân thực.

Mặc Sinh chỉ cảm thấy trong miệng có linh xà lướt qua mặt nước, vờn môi, tiến thoái, nhàn nhã, ung dung. Chóp mũi đắm chìm trong khí tức ấm áp của người nọ, từng cơn sóng va vào da thịt, thấm thấu vào lòng, thần chí không hiểu sao bắt đầu phiêu lãng... Chẳng lẽ là mê được... Hay là yêu thuật gì chẳng... Phải hỏi cho rõ... Hỏi cho rõ... Ân...

Đêm xuống gió lạnh, thân thể vốn băng lãnh nhưng lại như được rót đầy nhiệt lượng, tứ chi cũng thư thái hẳn lên. Cảm giác bị xé rách do cường hành áp đặt mang đến tựa hồ cũng không còn quá mãnh liệt nữa. Mặc Sinh buông thả thân mình dán trên khuôn ngực nóng bỏng ấy, cảm thụ khoái ý như thiêu như đốt khi hai người động chạm. Hẳn vô thức ôm chặt Lý Kính, tay luồn vào mái tóc tăn mác trong bóng tối.

Tóc đen quăn quanh đầu ngón tay, ngực trời đầy một cảm giác không biết tên.

Thắt lưng tê dại... Ngón tay người nọ hướng tới nơi đó... Không nhanh không chậm, khinh nhu xuất trần... Là nơi đó... Luôn khiến mình hồi ức về những cơn đau đáng sợ... Mặc Sinh nhin không được run lên.

Loại đau đớn này... loại đau đớn này... hẳn không xong... chịu không nổi nữa...

Sinh nhi, Sinh nhi, người có biết không, máu tươi chảy ra từ thân thể người, cũng đẹp như người người vậy... Sinh nhi, cố chịu đau, chỉ có đau, mới khiến người biết mình còn sống... Sinh nhi, đừng tin vào tình yêu... Vĩnh viễn cũng đừng tin...

Thế nhưng người trước mắt đã nói gì? Hoan ái... Hoan... Ái...

“Thả lỏng một chút. Mặc Sinh, thả lỏng một chút.” Thì thầm bên tai, như nhung tơ mềm mại, quấn một lớp, rồi một lớp. Mặc Sinh như bị mê hoặc, thả lỏng thân thể. Thành linh người nọ dụng lực lật qua, mình đã bị đặt bên dưới. “Người!” Muốn vùng vẫy, tay lại bị cố định trên đỉnh đầu.

“Tư thế này, mới không quá khó chịu...” Người nọ lần thứ hai cẩn thận hôn mình, rõ ràng động tác chỉ giản đơn lặp lại như thế, nhưng mang đến một loại khoái lạc và hạnh phúc đáng hổ thẹn.

Chỉ là lợi dụng thôi... Tại sao... phải ôn nhu như vậy...

“A! — “

Thân thể cung ra sau, cần cổ như thiên nga lúc gọi bạn, triển lộ một vẻ đẹp khó có thể thừa thụ.

Một lần nữa bị xuyên tới nơi sâu nhất yếu nhất.

Ngoại trừ cơn đau quen thuộc, còn có một luồng nhiệt khí lạ lẫm, chậm rãi từ khu tiếp hợp chặt chẽ kia lan tỏa khắp toàn thân.

Là gì thế?

Đó là thứ gì...

Lý Kính phát hiện người dưới thân tựa hồ có chút kỳ lạ, hắn kiềm nén dục vọng dâng trào, nhẹ nhàng ôm đôi vai gầy của Mặc Sinh, hỏi: “Sao vậy? Có đau lắm không...”

“Không... không muốn nữa...” Thốn thức nức nở, vô pháp khắc chế yếu đuối, khi mọi thứ đều thân bất do kỷ bộc lộ trước mắt người khác, hòa cùng màn đêm vô tận, “Ta bỏ cuộc... Không làm nữa...”

“Không sao đâu... Đừng sợ... Đừng sợ...” Lý Kính ôn nhu liếm đi lệ đọng bên khóe mắt Mặc Sinh, “Mặc Sinh, người nhìn ta, nhìn ta thật kỹ. Ta đã nói, sẽ không làm người đau. Người không tin ta sao?”

Mặc Sinh mở cặp mắt vẫn luôn nhắm chặt, ngơ ngác nhìn vào đôi nhãn châu ngời sáng như ánh sao.

Khoảnh khắc ấy, thiên địa chỉ còn lại người ta. Một người duy nhất, mà người này đang huyết nhục tương liên với mình.

... Mặc Sinh, đừng yêu bất cứ kẻ nào... Đừng tin tưởng ai cả... Bởi vì con người chung quy sẽ bỏ rơi người... Sẽ rất đau khổ...

... Tam thúc, đau khổ là cái gì...

... Người chỉ hận không thể chết đi...

Thuở ấu thơ, khi vẫn còn là hình thú, hấn thích nằm trong lòng Thượng Ý, ngưỡng nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ kia ẩn trong góc tối dưới dương quang.

Cho dù không có nửa điểm biểu tình, thế nhưng, đôi mắt của tam thúc, là biểu tượng xinh đẹp nhất trong tộc.

Trầm lắng như hắc bảo thạch, có thể dễ dàng hấp dẫn vạn vật vào vực sâu mà cam nguyện sa đoạ.

Không rõ vì nguyên do gì, hấn lại cảm thấy, tam thúc sở hữu đôi mắt mỹ lệ ấy, luôn có vẻ bi thương.

Cho nên, không biết sống chết, hôn lên.

Vươn móng vuốt ôm tam thúc, kiên định hứa hẹn: “Tam thúc, người đừng buồn như vậy. Mặc Sinh không đi. Mặc Sinh vĩnh viễn ở bên người.”

... Sau đó... Tam thúc hấn... mỉm cười...

Rạng rỡ chói mắt. Sắc như hạ hoa.

...

Lớn lên, hấn từng hiểu kỳ về đoạn duyên cũ đó. Nghe đôi câu gián đoạn của một vài tộc nhân, ghép lại hiểu ra, đại khái là người tam thúc yêu bội bạc xuống núi cưới vợ sinh con, sau đó tam thúc trong cơn thịnh nộ, giết chết cả nhà người nọ gần trăm miệng già trẻ, ăn thịt, uống máu họ...

... Đau khổ đến hận không thể chết đi...

Hắn không hiểu loại tình cảm như vậy. Thế nhưng, hắn sợ tam thúc.

Có một đêm, tam thúc vào phòng, hoan hảo với hắn, từ đó đánh mất chính mình.

Đau đớn toàn tâm phế phủ.

Thần tình lạnh lùng của tam thúc, bén nhọn như gai, thân thể như bị lưỡi dao vô hình không ngừng lăm trì.

Cả đêm dài vô nan kham, máu tươi thỉnh thoảng thấm ướt chăn đệm.

Hắn liều mạng cắn môi.

Quen với chịu đựng. Cũng quen với đau đớn.

Hồ tộc tầm thường tu luyện vài năm mới có thể hóa thân thành người, mị hồ càng khó hơn. Rét lạnh nóng bức sớm tối không ngừng nghỉ, đủ hai trăm năm thời gian, mới có thể rút đi bộ dạng lông lá. Thêm hai trăm năm nữa, đợi đến hành lễ duy trì hình người, liền có thể rời khỏi nơi nương náu rừng núi, rong ruổi cùng bầu trời bốn phương.

Đáng tiếc, hắn vốn có chút khiếm khuyết, cũng không phải tính đúng thời giờ tìm đại một thứ gì đó về động phòng là có thể thành công.

Thiên thời. Địa lợi. Vốn bấy nhiêu đã đủ.

Nhưng hắn, còn cần một nhân hòa.

Thoát khỏi tam thúc, gần như là điều ước mà nhiều năm qua hắn tình nguyện dùng sinh mệnh để đánh đổi.

Đã từng tuyệt vọng.

Sau lại liều chết xông vào cấm địa hồ tộc, truy tìm đáp án.

... Giờ tý canh ba, hồng đăng lục liễu y... Tương kiến bất sâu, người tự hiểu...

... Mặc Sinh, tìm được người mệnh định của ngươi giúp ngươi hành lễ... là có thể đạt được ý nguyện...

Thanh âm già nua.

Vang vọng trong sơn cốc trống trải tĩnh mịch.

Chuyện tới nước này, chẳng lẽ vẫn không thể tin tưởng bất luận kẻ nào sao... Bởi vì con người sẽ bỏ đi... Đi ư? Đi đâu? ... Người này sáng mai sẽ chết, có lẽ đêm nay... Đau khổ thì mình chắc chắn không có rồi... Huống chi hắn sẽ chết... Thế nhưng, còn mình... Nên làm gì bây giờ... Làm gì bây giờ...

“Mặc Sinh, người không tin ta sao?” Truy hỏi không tha, thanh âm lộ ra chút lo sợ.

Người mệnh định. Ván đã đóng thuyền.

Có nên quay đầu lại hay không?

Trăm năm ngàn năm nhưng chỉ có duy nhất một cơ hội như thế.

Mặc Sinh giang rộng hai tay, vòng ra sau lưng ôm chặt Lý Kính...

Hợp hoan.

Quả nhiên chỉ khi tương hợp mới có thể thành hoan.

Đêm nay, có lẽ là đồng sàng dị mộng mạnh ai nấy tự mang ý đồ, hoặc giả là sau này hồi tưởng cũng đối lấy khóe miệng hơi câu lên, thế nhưng, khi thanh âm đậm mị lay động màng nhĩ, tuyệt vọng tạo thành an ủi, khiến cả hai một lần nữa sa vào nhau. Vô pháp tự kiểm soát.

Vong tình rên rỉ. Chén choáng cao trào.

Chỉ xem như đây là lần cuối.

Thế nên, tận tâm cho đi và nhận lại. Đòi hỏi và hiến dâng. Ôm ấp và hôn sâu.

Xuân tìm bóng ai, uyên ương liền cành.

Chỉ biết kiếp này, biết kiếp này đau khổ ly biệt.

Nửa đêm hôn mộng, hồng đậu tịnh đế.

Nếu phải quên kiếp này, quên kiếp này đã yêu nhau nhường nào.

Đêm phong nguyệt. Giải tương tư.

Tương tư rồi cũng tan biến.

9. Chương 8

“Xuống núi? Đi đâu?”

“Đương nhiên là nhà người.” Mặc Sinh quay đầu, vẻ mặt khó hiểu, “Này còn cần hỏi sao?”

Lý Kính bị sắc nước bọt, nghẹn đến tím mặt, “Cái gì?! Tại sao ta phải dẫn người về nhà ta?!”

“Chúng ta thành thân rồi mà.”

Hôm sau, Lý Kính mơ màng tỉnh lại, toàn thân ê ẩm muốn chết. Hắn mở mắt nhìn trời cao lồng lộng, trời xanh mây trắng ngay trên đầu. Lập tức có chút sững sốt, nơi con hồ ly này trú ngụ cư nhiên không có mái nhà —

Thình lình, một đồng bunn từ trên trời giáng xuống, tấp đầy đầu đầy mặt Lý Kính. Hắn hoảng hốt nhảy dựng, một bên khạc khạc phun đất trong miệng, một bên không quên chửi bới: “Con mẹ nó! Đứa nào không có mắt dám ném đất đại gia?!” Chờ hắn chỉnh chu lại dáng hoàng, miễn cưỡng phỉ ra chút nhan sắc, lúc này mới phát hiện mình đang đứng trong một hố đất. Dài rộng thích hợp, độ sâu vừa phải, giống như... Lý Kính nhớ tới mộng hoan đêm qua, nhất thời mồ hôi lạnh như mưa, lẽ nào mình đã chết, bây giờ chẳng qua chỉ còn lại hồn ma... Lý Kính khẩn trương cúi đầu nhìn chân.

Phù – Vẫn còn.

Vậy mình hẳn là chưa chết...

“A!!! Người!!!!”

Một tiếng thét cao vút chọc thủng chín tầng mây, Lý Kính mơ hồ cảm thấy quen tai. Theo thanh âm ngóng qua, một tiểu đồng không tới tám chín tuổi tay cầm xẻng sắt, đang ngồi bệt bên cạnh hố đất, đôi mắt tròn còn to hơn chuông đồng, mồm há rộng đến mức có thể nhét vào quả trứng vịt.

“Người, người thế nào vẫn chưa chết?!”

Lý Kính lửa giận bùng cháy, thằng nhãi này bị sao vậy, có ai mới gặp liền trù người ta chết không? Chưa kể xem tư thế rõ ràng người định chôn mình chính là nó. Lý Kính tàn bạo chất vấn: “Bổn thiếu gia tại sao lại chết?!”

“Nhưng, nhưng người không phải đã...” Đồng tử lấp bắp, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt sáng lên, “Người không chết! Người cứ nhiên không chết!” Dứt lời, đứng dậy chạy ào vào rừng sâu.

Lý Kính trơ mắt nhìn người vút đi, một chữ “này” chỉ kịp chào hỏi với rừng rậm vắng vẻ. Hắn nhìn bốn phía, toàn bộ là cảnh tượng hoang sơn dã lĩnh, định thần nhìn kỹ lần nữa, liền sợ đến hồn vía lên mây. Thì ra, không chỉ có một hố cho hắn, mộ phần tử khí, nắm đất trùng điệp gò này nối đuôi gò kia, lại vô danh vô tính, chứng tỏ đây đích đích xác xác là bãi tha ma. Lý Kính cuống cuống bò ra khỏi hố, đang định bỏ chạy, một trận âm phong vù vù thổi qua, không đợi Lý Kính nghĩ ra vị đạo, thân thể đã bị người lật xuống đất.

Một vật gì đó hung mãnh cười lên.

Lý Kính đào tâm móc phế ho sặc sụa mấy tiếng, không cần nhìn, hắn cũng biết là ai tới.

Quả nhiên, bên trên truyền đến thanh âm: “Người không chết.” Ngữ khí bình tĩnh, chậm rãi, nhưng hàm chứa kích động.

Lý Kính tức giận trả lời: “Vớ vẩn!” Hắn giơ tay vuốt mặt một cái, mới ngẩng đầu nhìn người đang ngồi trên ngực mình, ngữ khí oán độc: “Có ai như người không? Tốt xấu gì cũng là một đêm phu thê, người giường còn chưa lạnh, đã dự định chôn ta rồi?!”

Mặc Sinh hiềm có áy náy cúi đầu, lúng túng nói, “Ta còn tưởng... Người đã chết...” Bỗng nhiên, nước mắt tí tách nhỏ xuống.

Lý Kính chẳng hiểu ra sao, vốn đã suy yếu cực điểm, ngật ngã người ta đang say sưa trong u buồn, hắn làm sao dám liều mạng quấy rối, chỉ đành ẫn nhẫn, trán mồ hôi ứa gân xanh.

Nửa ngày mưa mới tạnh, Mặc Sinh túm áo Lý Kính, hung hăng khịt một phen nước mũi, coi như màn kết. Lý Kính cười khổ không nói gì, giả vờ rên rỉ hai tiếng, ý đồ đánh thức lương tâm ai kia. Mặc Sinh quả nhiên hoang mang cúi người, ghé sát hỏi: “Làm sao vậy? Người không sao chứ?!”

Lý Kính bị đè lại một trận ghệt thở. Hắn đảo mắt nhìn, chỉ thấy trên chóp mũi đậu một khuôn mặt thanh tú, không biết từ lúc nào đã dính chút bùn đất, lẩn ngang lẩn dọc đan xen nhau, nom y như con mèo. Lại thêm thần tình nghiêm túc, càng đặc biệt thú vị. Lý Kính buồn cười, nghẹn một hồi mới bình ổn trở lại. Hắn ôn nhu nhắc nhở: “Không sao. Chẳng qua là người đè ta khó thở.”

Mặc Sinh như thổ bật lên, rõ ràng cả cổ cũng đỏ đến có thể so với quả hồng chín muồi, còn làm ra vẻ hung ác nói: “Ta mới không có!”

Vài ngày ở chung, Lý Kính đã mò thấu bản tính của Mặc Sinh, hắn cũng lười hơn thua, chậm chạp đứng dậy, chỉ lo phúi phúi bùn đất cây cỏ trên người.

Bên kia Mặc Sinh tựa hồ có chút bất an, ngón tay ra sức vôn vê vạt áo, do dự mấy bận, mới quay sang Lý Kính lớn tiếng nói: “Ngươi... Ngươi dẫn ta xuống núi!”

Lý Kính nghe vậy, một chương phỉ sai lực độ, nhất thời tự đánh mình đau đến nước mắt lưng tròng. Sao cơ?! Mình không có nghe lầm chứ?! Mặc Sinh muốn mình làm gì?! Dẫn hắn xuống núi... Xuống núi!

Mặc Sinh thấy hắn ngây dại, bước tới trực tiếp kéo tay áo hắn đi về phía trước, “Chúng ta quay về thu dọn một chút, hôm nay xuống núi...”

Lý Kính thật mạnh hất tay Mặc Sinh, đứng tại chỗ trầm giọng nói: “Xuống núi? Đi đâu?”

“Đương nhiên là nhà ngươi.” Mặc Sinh quay đầu, vẻ mặt khó hiểu, “Này còn cần hỏi sao?”

Lý Kính bị sắc nước bọt, nghẹn đến tím mặt, “Cái gì?! Tại sao ta phải dẫn ngươi về nhà ta?!”

“Chúng ta thành thân rồi mà.” Mặc Sinh lý sở đương nhiên trả lời, cúi đầu chuyên tâm cắn cắn đầu ngón tay, “Cho nên ta phải theo ngươi về nhà.”

Lý Kính bạo nộ nhảy dựng: “Gì mà thành thân?! Bổng thiếu gia bị ép buộc! Làm sao có thể coi là thật!”

Mặc Sinh đánh hơi ra chút ý vị, trầm mặt đăm đăm nhìn Lý Kính: “Ngươi muốn đổi ý?!” Lệ khí quanh người nháy mắt cuộn cuộn, tựa hồ ngay cả mái tóc cũng tốc lên từng sợi từng sợi một.

Lý Kính vội đầu hàng, nhất thời kích động cư nhiên quên mất đối phương là tổ tông của mình, tay nắm đại quyền sinh sát. Hắn trưng một nụ cười nghênh đón, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Mặc Sinh, bày tỏ thành ý: “Không phải không phải. Sao lại thế được? Chúng ta đã bái đường rồi.”

Mặc Sinh sắc mặt dịu đi, hỏi: “Vậy ngươi có mang ta về nhà không?”

Lý Kính đánh rần tuyền cơn, đã là vệt nằm trên thớt, làm sao dám vọng tưởng phản kháng: “Đương nhiên là dẫn rồi.” Hắn trong đầu một trận âm ỉ, nghĩ thầm nếu dẫn một con hồ ly về nhà bái kiến phụ mẫu, e rằng phải ăn nói bằng cả cái mạng nhỏ này. Thế nhưng Mặc Sinh âm tình bất định, nói không chừng một ngón tay cũng có thể giết mình ngay tức khắc... Không thể làm gì khác hơn là đi một bước tính một bước. Thôi cứ về nhà trước đã, ở địa bàn của mình, mời vài đạo sĩ hòa thượng danh vọng làm phép trừ yêu, chung quy sẽ có lối thoát.

Hắn một đường suy nghĩ, thân đã bị lôi kéo, cũng mặc kệ chân đi đến nơi nào. Đợi hoàn hồn lại, cứ nhiên xa xa đã thấy bóng tường thành gạch đỏ.

Mắt thấy sắp được về nhà, Lý Kính ngoài vui vẻ, cũng sốt ruột không ngớt.

Bất luận ra sao cũng không thể để Mặc Sinh cứ thế này theo mình về nhà.

Miễn cưỡng lóe lên một sáng kiến, hần liếc nhìn Mặc Sinh thần thái phi dương bên cạnh, đoán chắc người này tâm tình đang tốt, bèn lấy hết dũng khí nói: “Mặc Sinh, tạm thời không thể về nhà ta...”

Lời còn chưa dứt, Mặc Sinh đã biến sắc mặt, hai mắt đen nhánh bức người, như mang theo binh khí: “Người lại đổi ý?”

Lý Kính đầu lưỡi run rẩy mồ hôi như tắm, cố ra vẻ trấn định: “Đâu nào, bất quá bởi vì nhân gian không giống hồ tộc. Hôn nhân đại sự xưa nay chú trọng lệnh của phụ mẫu cùng duyên của mai mối...”

“Được rồi, người rút cuộc muốn nói cái gì?” Mặc Sinh mắt kiên nhẫn ngắt lời hần, dựa vào một thân cây cao nở đầy hoa trắng ven đường, tà tà liếc Lý Kính.

Lý Kính cười nịnh nọt: “Cho nên, dù ta đã thành thân, cũng không thể lỗ mãng nghênh ngang dẫn người về nhà như vậy.”

“Tại sao không thể?” Đại khái bốn ba mệt mỏi, Mặc Sinh dứt khoát nhảy lên cây ngồi, buông hai chân xuống đưa qua lại.

Lý Kính trong lòng thầm mắng hần tác quái, nhưng vì sinh kế không thể không giải thích tường tận, đành phải ngừng đầu tiếp tục nói: “Thì chính là phụ mẫu bà mối ban nãy ta nói đó. Đây đều là những lễ tiết thiết yếu. Nếu không tuân thủ, hôn sự của chúng ta thật sự không thể xem là thật.”

“Chúng ta thành thân cũng đã thành thân rồi, mặc kệ người khác có thừa nhận hay không.” Mặc Sinh hái một đóa hoa cầm trong tay, sau đó bứt từng cánh từng cánh đếm. Một, hai...

Lý Kính cổ ngựa đến mỗi nhừ, nhưng không dám trễ nãi, kiên trì khổ công khuyên bảo: “Không thể nói thế được. Lý gia chúng ta ở trong thành có mặt có mũi, ta thành thân sao lại qua loa sơ sài, hướng hồ như vậy cũng bất công với người...”

“Con người đúng là phiền phức... Người nói nên làm gì bây giờ?” Sáu, bảy, tám...

“Ta ở ngoại thành có một biệt viện, người tạm thời tá túc nơi đó. Chờ ta thưa với phụ mẫu, sẽ mang người hồi phủ. Người thấy thế nào?” Lý Kính nhìn những cánh hoa trắng phiêu đảng, gió mát đẩy đưa, hương nồng xông mũi. Lại nhìn dáng vẻ hồn nhiên của Mặc Sinh, đáy lòng có chút không đành. Thế nhưng, hần là hồ ly tinh, sớm muộn cũng sẽ hại mình... Không chung một đường, làm sao có thể bên nhau trọn kiếp...

Mặc Sinh không đáp lại, chỉ ngơ ngác nhìn cánh hoa lẫn nhụy cuối cùng trong lòng bàn tay. Bỗng dưng

nhảy xuống bên cạnh Lý Kính, vung tay liền một tát phát tới. Lý Kính nhanh nhẹn tránh sang một bên, theo bản năng che hai má quất: “Người không chịu chúng ta nghĩ cách khác, cớ gì cứ đánh người?!”

Mặc Sinh thở hổn hển giơ lên tàn hoa trong tay, cả giận nói: “Người dám không thích ta. Ta đương nhiên phải đánh người.”

10. Chương 9

Đúng là Trương Nhị hòa thượng mò không thấu đầu óc (*), Lý Kính đành phải bảo trì cự ly, tận lực né tránh một chút. Nhưng dù sao đem đầu chọi còn chọi cũng nhiều rồi, liền dốc can đảm nhỏ giọng hỏi: “Ta có nói không thích người hồi nào?” Lời vừa ra khỏi miệng, Lý Kính lập tức phát giác mình sai rồi. Chưa kịp giải thích, Mặc Sinh phía đối diện đã cười sần tới: “Vậy tức là, người thích ta?”

(*)Trương Nhị hòa thượng mạc bất trứ đầu não” = (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng. Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trương Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ^^). Trương Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trương Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng. Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sờ không tới suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn sờ không được suy nghĩ, với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc. Chú giải lấy từ nhà Minh Du.

Mắt mày đều loan loan, hai má mơ hồ phũ phấn, khiến dung mạo càng thêm xuất sắc.

Lý Kính âm thầm than khổ. Nhưng tên đã lên dây, bát nước đã tát, làm sao còn đường cho hấn đổi ý, tùy tiện ỡm ờ ứng phó cho qua, tốt xấu cũng giải vậy. Không ngờ trái lại thật sự đỡ Mặc Sinh vui vẻ, chuyện đi biệt viện liền dần xếp thành công.

Đầu tiên tới nơi khác tạm trú, tự nhiên là kẻ hoãn binh của Lý Kính. Đợi hấn trở về vương phủ, khôi phục thân phận thiếu gia hồng hách ngày xưa, có trắng sao gì không chiếm được, huống chi là thu phục một con yêu nghiệt nho nhỏ?

Lý Kính trong lòng khoái trá, cả người thay vẻ ủ dột bằng dung quang toả sáng. Tuy rằng thống hận Mặc Sinh, nhưng rồi đã lên đài phải diễn xuất trọn vẹn mới có thể đổi lấy những tràng pháo tay rộn rã, hấn liền định thần lại, hảo hảo dụng tâm hầu hạ đối phương.

Một đường đồng hành, bất luận Lý Kính e ngại miệng đời cũng được, tâm có không cam cũng được, viện đủ mọi cớ, Mặc Sinh sao lại dễ dàng buông tha hấn.

Ban đêm ngủ chung, hai người tự nhiên không thể thiếu vận động mây mưa.

Nói có sách mách có chứng, nam nhân đích thực cảm thú.

Chỉ cần có thể giải quyết dục vọng, đối tượng là nam hay nữ tựa hồ đều không còn quan trọng. Hơn nữa vô luận nam nữ người súc, dương chi ngọc thể trước mắt chung quy là vưu vật, không hổ danh tộc mị hồ hưởng dương dương. Lý Kính ngày đêm giãy dụa, đấm túi mắt to như cái đĩa, luôn cho rằng con hồ ly này cầu hoan khăng định không mang hảo tâm, còn không phải do thèm thuồng bầu dương nguyên tinh túy của hắn. Một đêm vật lộn mấy lần, cứ tiếp tục như thế, không biết bao lâu nữa sẽ lỗ lã không còn gì. Nghĩ tới đây, Lý Kính càng cảm thấy thất vọng ê ẩm.

Hắn quyết định bất luận thế nào cũng không thể buông thả như vậy, bèn nghiêm túc tính toán lại.

Mỗi lần lên giường, Lý Kính phải thi triển ngón nghề đa dạng, sửa cũ thành mới, dày vò Mặc Sinh thật lâu, thường thường trước khi hắn tiến nhập, đã khiến con hồ ly ngọc không biết hiểm ác kia sức cùng lực kiệt, chỉ còn khí lực có vào không có ra mà thôi. Bất quá, bản thân Lý Kính cũng chẳng khá hơn bao nhiêu. Nếu như dừng lại ngay lúc đó thì đương nhiên đạt được mục đích, đáng tiếc hắn là phường ăn chơi chính cống, thủy chung đánh chết cái nết không chữa, trước mắt còn bày dè con ngon miệng đợi làm thịt như vậy, sao có thể nhịn được không đi cắn hai miếng?

Vì vậy, cũng cắn hai miếng... Ôi... Đôi môi này, làn da này, còn cặp hồng châu nho nhỏ này... Còn có kia kia nữa...

Cắn tới cắn lui, hai miếng thành bốn miếng, bốn miếng thành tám miếng... Rốt cuộc, ăn sạch sẽ.

Vì vậy, bình minh hôm sau, Lý Kính tỉnh táo lại, trừng mắt nhìn Mặc Sinh ngủ say bên người, trong lòng hối hận không thôi, tiện thể phát thệ tuyệt không tái phạm.

Mẹ nó! Hôm nay bốn thiếu gia nhất định phải...

Nhật tháng nguyệt lạc, sớm đi tối về.

Trên đầu chữ sắc một thanh đao.

Đạo lý này, Lý Kính cuối cùng cũng minh bạch.

Nếu đã minh bạch, thì đành chấp nhận số phận.

Cứ thế qua vài ngày, rốt cuộc cũng tới biệt viện. Viện lạc vắng vẻ, nguyên là nhà riêng Lý Kính dành dưỡng kỹ nữ, sau bị cha hắn phát hiện cho một trận đòn, người cũng phát bạc giải tán, biệt viện từ đó hoang phế.

Cách đây cũng đã ba năm.

Lý Kính lần thứ hai bước vào, mắt thấy toàn cảnh tàn canh hoang mạn, đất đá cỏ dại, đã sớm mất đi vẻ tinh tế trang nhã thời chủ nhân vẫn còn. Hắn không khỏi cảm thán ngàn vạn, thế sự đổi thay, đương sơ niên thiếu thương tâm, thế rằng không bao giờ trở lại, cách vài năm, người khác dọn đến, vẫn là loại công dụng kia.

Bất quá lần trước là mối tình đầu cam nguyện làm thế, còn lần này nhưng mười phần tồn ác niệm.

Không chừng không đợi cha phát hiện tới cửa lo liệu, mình đã dẫn người tới thu thập rồi.

Bất quá, một nơi thế này, không biết Mặc Sinh ở có quen không, có cảm thấy mình khinh rẻ hắn, rồi lại rước lấy tai họa. Lý Kính hồi hộp bất an, quay đầu định bịa ra hai câu giải thích với Mặc Sinh, lại thấy người nọ hai mắt phát sáng chạy ào vào trong, nhìn trái nhìn phải, còn không ngừng tấm tắc kinh thán, bộ dáng hiếu kỳ hứng thú.

Lý Kính thờ ơ nhìn hắn nhà quê vào thành, đáy lòng liên miên cười nhạo. Vui đi vui đi, nhưng mà vui không được mấy ngày đâu! Khóe miệng hắn giật giật, suýt nữa giấu không được nội tâm đắc ý. Bỗng dưng một khuôn mặt phóng đại hiện ra dưới mi mắt: “Người đang cười gì đó? Chuyện gì mà vui vậy?”

Lý Kính ôm ngực cười gượng: “Không có gì, chẳng qua là nghĩ cuối cùng cũng về đến nhà rồi.”

Mặc Sinh chợt cười rộ lên: “Àn. Nơi này tốt lắm, ta rất thích. Bất quá, ta mệt rồi, người mau quét dọn phòng ốc, chúng ta nghỉ ngơi thôi.” Dứt lời, lời Lý Kính đi tới phía trước. Tựa hồ sức nhớ đến điều gì đó, quay đầu nói: “Người sau này đừng cười như thế nữa. Kỳ quái quá.”

Lý Kính tìm đập kính hoàng, như bị nhét vào đó mười mấy con thỏ rừng, vừa lơ là liền nhảy hai ba cái. Hắn bước nhanh về phòng, vùi đầu khổ công, cần lao thu dọn phòng ở. Cũng may nơi này tuy lâu ngày đóng bụi, nhưng không hiện vẻ cũ nát. Trong tủ đồ còn tìm được các vật như đệm chăn gối, bất quá mùi mốc nồng nặc, đại khái do đã lâu không dùng. Lý Kính được nuông chiều từ bé, mười ngón không dính nước mùa xuân, căn bản không biết xử lý thế nào. Hắn chân tay luống cuống, cách cửa sổ xa xa nhìn Mặc Sinh, đối phương đang đứng ngoài sân, tập trung tinh thần chống mắt nhìn một đóa hoa hồng. Sau đó, hái xuống, bứt từng cánh từng cánh một.

Lý Kính oán thầm không ngớt, con hồ ly này quả nhiên kỳ quái, lần nào cũng không chịu để hoa yên ổn ở trên cành, cứ khẳng khẳng hái xuống ngược đời hoa.

Bất quá phải công nhận Mặc Sinh đích thực thanh lệ động lòng người, nhìn từ góc độ này, dương quang dào dạt rải xuống, phủ một lớp hoàng kim lên thân ảnh thon gầy yếu điệu kia, phàm vật khó bề sánh kịp.

Lý Kính có chút rung động, lát sau, nghĩ đến mình cư nhiên chỉ có thể đã bị mê hoặc, cực độ hết cách. Hắn trong lòng suy tính nửa ngày, cuối cùng khẳng định người này sẽ không biết làm việc lo sinh kế, hồ ly đều không đáng tin cậy. Chuyện quét tước khoan nói, lúc này mạo muội dọn vào ở, chung quy vẫn cần mua

thêm vài thứ.

Thế nhưng, vấn đề là, hần không có tiền.

Lý Kính nhíu mày trầm tư, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, ha, không bằng nhân cơ hội này... Hần lảng lảng đi ra khỏi phòng, nói với Mặc Sinh: “Mặc Sinh, ta phải về nhà lấy ít bạc, xong trở về ngay.” Dứt lời, xoay người thẳng tiến cửa viện. Cánh tay lại bị níu giữ, “Ta cũng muốn đi.”

Lý Kính nhấn nài ôn tồn khuyên bảo: “Thế sao được, trước khi ta thưa gởi với cha mẹ, không thể mang theo người hồi phủ a.”

“Ta đâu có nói theo người hồi phủ.” Mặc Sinh vẻ mặt không cho là đúng, “Ta chỉ là muốn theo người đi mua đồ.”

“Thế nhưng bây giờ ta tay không một xu làm sao mua?” Lý Kính hận không thể lập tức bóp chết con hồ ly trước mắt, đáng tiếc lực bất tòng tâm, chỉ có thể tiếp tục dụ dỗ, “Ngoan nào. Hay là, ta về phủ lấy tiền trở lại gọi người đi chung?” Hư tình giả ý, thành khẩn quá độ. Lý Kính cảm thấy mấy ngày nay mình quả thực đã đem tinh túy của môn công phu tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục nằm gai nếm mật chịu nổi nhọc khổ hạ... hết thấy linh ngộ một lượt.

Ngày sau làm người, đã tới một cảnh giới hoàn toàn khác.

“Bạc? Ta có mà.” Mặc Sinh nhìn Lý Kính, cười tủm tỉm nói, thần sắc có chút tự đắc, “Ta có rất nhiều nữa là đằng khác. Người muốn bao nhiêu?”

Lý Kính kinh ngạc: “Người có bạc? Ở đâu ra?” Mấy ngày nay ở trọ ăn uống, toàn bộ dựa vào số tiền mình đem cầm mảnh ngọc bội tùy thân. Bất quá dùng đến hiện tại, cũng còn lại rất ít. Mặc Sinh chưa từng nói hần mang theo bạc. Hơn nữa hai người thân mật khăng khít như vậy, mỗi ngày cởi áo tháo đai lưng đều đã thành nghi thức, đừng nói bạc, trên người hần thực sự ngay cả túi tiền cũng không có.

“Người chờ một chút.” Mặc Sinh thấy hần không tin, không khỏi buồn bực, hai ba bước phốc đến bụi cỏ, tùy ý hái một nắm lá, sau đó sột soạt toàn bộ ném cho Lý Kính, “Đó! Cầm đi! Thiếu ta cho nữa.”

Lý Kính bị hần lừa đến trợn mắt há mồm, tên gốc này, tưởng ai cũng như mình đều sống trong rừng chắc... Dùng lá cây mua đồ, quả thực chưa nghe qua bao giờ, Lý Kính hai tay xòe ra, cười khổ nói: “Mặc Sinh, người nghe ta nói, đây là lá cây, không phải — “

Lạch cạch mấy tiếng giòn tan từ dưới chân truyền đến, dọa Lý Kính giật mình. Hần cúi đầu nhìn lại, nắm lá vừa rồi toàn bộ biến mất, trên mặt đất chất một đồng bạc, loạn thất bát tao muốn chiếu mù mắt người. Lý Kính giống như đang nằm mơ, ngồi xuống, run run cầm lên một nén tang tang trong tay.

Lạnh lạnh nặng nặng, màu sắc đồng đều, phân lượng đủ xúng.

Hắn ngẩng đầu nhìn Mặc Sinh, lưỡi như bị thắt gút: “Ngươi, ngươi, ngươi...”

“Ta nói có là có.” Mặc Sinh gió xuân phất má, tiến lên túm cổ áo Lý Kính trực tiếp lôi ra cửa, “Đi mau! Mua đồ! Ta sắp đợi không được nữa!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mac-sinh>